

НЕБЕСАТА ОТВОРЕНИ

Анна Роунтрий

На БОГ Отец
Бог Син и Бог Свети Дух,
Който даде откровението, назначи книгата
и на Когото ние я принасяме с любов,
хвала и благодарност.

„Истина, истина ви казвам, вие ще видите небето отворено” – Йоан 1:51

Глава 1 Атаката

Звукът беше дъвен и ужасяващ. Обезпокоена, аз се обърнах, за да видя гигантски, разбиващ всичко таран, който безмилостно се движеше от собствената си сила по пустинята. Дървените му колела бяха високи най-малко шест етажа и те стеноха и скърцаха под изключителната тежест, която носеха. Богохулства бяха издълбани върху черното стрелящо рамо, а на неговия край имаше желязна глава на козел. Въпреки, че се движеше бавно, хората в пустинята изглеждаха безпомощни да избягнат от пътя му. Те биваха смачквани, когато тарана минаваше отгоре им. Писъци изпълваха пустинята и рикошираха в близките планини, изпълвайки пустинята с ужас. Бавно разрушаващия таран застана на върха на една пясъчна дюна и започна да набира скорост, спускайки се надолу от другата страна. Останала без дъх от шока, аз забихах ръце и крака в дълбокия пясък на хълма, за да достигна върха и да видя накъде отива. Той набра огромна скорост, докато се спускаше от другата страна на хълма в дълбоката долина. На неговия път в подножието на хълма имаше град със стена наоколо. И градът, и стената бяха с цвета на пясъка и изглеждаха като че ли бяха наполовина потънали в пясъка, почти заринати от пясъка, от който те бяха дошли. С произтрети букви на стената, аз можех да прочета: ЦЪРКВАТА. Разрушаващия таран беше масивен, а кирпичената стена на града не изглеждаше здрава. С безмилостен удар, козятата глава се заби в стената и продължи напред. Той си пробиваше път през къщи и сгради, загубвайки съвсем малко от скоростта си. Когато разби стената от другата страна на града, забави и спря, установявайки се в пясъка. Настъпи странна тишина. Отделни писъци пронизваха тишината. Те идваха от тези, които бяха осакатени или от онези, които разпознаваха, че близък за тях човек, е бил убит. Но по-странен от тишината се оказа факта, че малцина успяха да избягат през разрушената стена – много малко. Тогава бавно, съвсем сам, разбиващия таран се обърна и започна да се изкачва отново по хълма, точно към мен. Козятата глава на края на тарана се смееше, развеселена, като че пиана от кръв. Аз си помислих, че може да ме види, така че напуснах върха на хълма и започнах да тичам в обратната посока. Докато тичах, обезумяла оглеждах пустинята, търсейки скришно място.

- Можех да чуя как тракат огромните колела, носейки разбиващия таран отново към върха на хълма. Изведнъж един ангел започна да лети до мен.
- Къде мога да се скрия от бойния таран? – извиках аз, докато бягах.
    - Бойния таран сега се движи безмилостно по цялата земя. Там горе – каза ангелът – там горе, от където можеш да гледаш, е единственото безопасно място. Нека ти покажа.

Бягството

Ангелът махна с ръка и се появи стълба, докосваща земята и достигаща отвъд моя поглед в небето. Аз застанах в основата на стълбите и погледнах нагоре. Все още дишах тежко от бягането.

Ангелът долетя до стълбите, но застана по-горе от основата и ми махна:

- Хайде! – извика ангелът. – Таранът идва, а ние не искаме той да види стълбите. Хайде!

Нямаше парапет на стълбите, а бяха твърде тесни. Те бяха прозрачни като стъкло, което може да бъде много хлъзгаво. Аз можех да чуя приближаването на тарана, и макар, че едва дишах, започнах да тичам нагоре по стълбите.

- По-бързо! – извика ангелът.

Аз гледах постоянно стълбите. В ръцете си ангелът държеше червена връв, която беше свързана с основата на стълбата. Можех да чуя как бойния таран се приближава, но ангелът дръпна връвта и издърпа първата част от стълбището, като стълбите към таванските стаи, които се свалят и вдигат.

- Побързай! – каза бързо ангелът.

Останала без дъх, аз продължавах да тичам по стълбите. Ангелът дръпна тънката връв и още една част от стълбището се вдигна.

- Продължавай да се изкачваш – каза ангелът, въпреки, че сега гласът му бе по-спокоен.

С големи усилия аз стигнах до горе и се обърнах да се уверя, че наистина бях избягала. Бойният таран беше точно отдолу, движейки се под нас, когато и третата част от стълбището беше прибрана.

- Беше в безопасност, още като мина втората част на стълбището, но за да бъдеш наистина в безопасност, трябва да минеш третата част – каза той.

Докато бойния таран преминаваше отдолу, аз се опитах да си поема дъх и да се успокоя. Тогава вече се огледах наоколо.

- Къде съм? – попитах аз.

Раят

- Раят! – усмихна се ангелът, докато връзваше връвта, която държеше стълбището на дока. Прочетох знака над дока: СТЪЛБИЩЕ. Огледах се наоколо и видях най-прекрасния парк, който някога бях виждала.

Имаше нежни хълмове, поляни с фини пъстри цветя и трева, подкосена и зелена като поляните в английските господарски имения. Тази част от парка се пресичаше от пешеходна алея. Също така имаше и тихи басейни, потоци

и избуяли дървета, които на земята щяха да хвърлят сянка, но тук нямаше сянка. Мека светлина се излъчваше от всичко растящо.

„Красиво”, помислих си аз.

- Така е, нали? – отговори ангелът.

Не се изненадах, че той можеше да чете мислите ми. Обърнах се да го погледна; тогава забелязах неговия изглед. Той беше около 1,90 м висок и в средата на 30-те, ако измервах в човешки години. Имаше кафява къдрава коса и носеше кафява, прозрачна дълга роба. Под тънката кафява роба, можех да видя, че носеше работен комбинезон на бели и сини раета, каквито можете да намерите в магазините във фермерските общества.

През гърдите си носеше намотано въже. Имаше бял колан, от който висеше бяла торба за инструменти. Торбата приличаше малко на онези, които телефонните работници носят. Той развързваше своите работни ботуши – високи, кафяви, със сребърни краища – докато ми говореше.

- Тук е без ботуши – усмихна се той. – Това е свята земя. Аз погледнах към моите крака и видях, че също бях боса.

Той се изправи, слагайки ботушите си под мишница.

- Тук си в безопасност – продължи ангелът. – Всичко остана там долу.

- Какво беше това? – попитах аз.

- Това е големият враг на нашия Господ и на Неговата църква.

- Но той разрушаваше църквата. – възкликнах аз.

Двете църкви

- Част от нея може би беше разрушена – тази, която нарича себе си църква, – продължи той. – Имаше знак, на който пишеше, че това е църквата, и мнозина живееха зад този знак. Но църквата – истинската църква – избяга; истинската църква е жива и може да бяга по-бързо от всеки приближаващ боен таран. Той е тромав, наистина, но ако ти си мъртъв камък, ако не си жив, то тогава разбира се, това е повече от колкото структура, построена от човек, може да издържи. Обаче, истинската, живата църква на Исус Христос може да се скрие в пещери, да се носи по реката или да се изкачи в Рая. Член на истинската църква ще знае къде са скритите стълби. Този човек може да извика за помощ, и ние ще спуснем стълбата, за да избяга. Истинската църква е по-подвижна от бойния таран. Живите камъни имат крака.

След това, като някой който си спомни нещо, той каза:

- Искаш ли нещо за освежаване? Ще ти помогне.

- Добре – казах аз, опитвайки се да бъда учтива.

Един поднос с плодове се понесе към нас.

- Заповядай – каза ангелът, посочвайки към подноса. – Избери си.

Аз се протегнах да избира от плодовете. Някои разновидности бях виждала на земята, а някои – не. Всички бяха без недостатък. Ние и двамата избрахме и започнахме да ядем.

- Трябва да се запознаеш с местата, където са скритите стълби – продължи той.

- Има ли карта? – попитах аз.

- Не – разсмя се ангела. – Картата е Духа. Като следваш Неговото водителство, Той те насочва към скритите стълби.

Аз погледнах към дока на стълбите.

- Тези приличат на стъклени стълби – казах аз.

- Светлина. – отговори ангелът. – Красиви са, нали?

- Хората не падат ли от тях?

- Не и ако държат очите си на Исус – подсмихна се той. – Но не препоръчвам да се гледа настрани. Ако го направиш, може да се разколебаеш.

- Това е хубав плод – възкликнах аз.

- Да, всичко е хубаво и добро тук горе – каза ангелът, имитирайки каубой.

Аз се разсмях, развеселена. Той не приличаше на нищо от моята представа за ангел.

- Как се казваш? – попитах аз.

Ангелът Азар

- Азар – каза ангелът. – Аз отговарям, когато ти извикаш за помощ.

- Има ли и други като теб или си само ти? – попитах аз.

- Имаш предвид за цялата земя ли? О, не, не бих могъл да се грижа за цялата земя. Ние сме назначени към малцината, които извикат за помощ; ние отговаряме повече или по-малко според начина на живот. Понякога някой закъсал човек има нужда от някой от нас, но обикновено ние можем да се справим с петима. Шефът решава кой да бъде.

- Шефът? – казах аз.

- Е, нашия непосредствен шеф, не Господа; не, имам в предвид ангелът, началник на помощта. Докато ти живееш на земята, аз съм този, който отговарям на вика ти за помощ. Така че, няма да изкачваш планината, - разсмя се той.

Бях удивена от него.

- Искаш ли още плод? – попита той.

- Не, благодаря, - казах. Подносът с плодове изчезна.

Предложението

- Така, - продължи ангелът. – можеш да се върнеш по пътя, по който дойде. Настоящата опасност премина, но бих искал да ти предложи да тръгнеш по пътя към тронната зала. Сигурно си тук с определена цел, но това знание не ми е дадено. Твоят Татко може да ти каже защо си дошла.

- Моят Татко? – казах аз, хвърляйки бърз поглед към парка, изгубена в размисли. Изглеждаше немислимо, не само че бях в Рая, но също така и че мога да отида да видя моя небесен Баща, както дете може да посети своя земен баща.

- Разбира се, - каза той, четейки мислите ми, - просто поеми по пътя.

- Този път води ли до тронната зала?
- Тук всички пътища водят до Бог. Те не са като пътищата на земята.
Аз погледнах към пътя, като че той беше толкова далеч на хоризонта и недостижим.
- Тръгвай! – разсмя се той. – Отивай да видиш своя Тати. Аз ще бъда тук, когато дойде време да се върнеш.
Обърнах се да прочета лицето му.
- Не искаш ли да знаеш защо си тук? – попита той.
- Да! – възкликнах усмихвайки се аз.
Той разпери ръце и сви рамене, като че ли да каже:
- Е?
- Благодаря ти! – сериозно казах аз.
Той ми се усмихна и каза тихо.
- Създателят на цялата вселена копнее за твоята компания. Не Го карай да чака!
Аз се усмихнах и му показах, че стъпвам на пътя.
Той извика след мен:
- Аз ще бъда тук, когато дойде време за връщане.
Махнах му, показвайки му, че съм го чула. Сега идваше нещо вълнуващо – отправих се към тронната зала.

Глава 2

Пясъчни замъци

За мое голямо учудване, пътят, по който започнах да ходя, започна да се движи, като конвейер или подвижна пътечка. Погледнах надолу към босите си крака, които стояха върху гладката, движеща се повърхност.
Тогавя забелязах друг чифт крака до моите. Не пътувах сама. Погледнах нагоре към лицето на огромен ангел.
- Здравей! – каза той официално.
- Здравей – отговорих аз.
Той беше висок около 2,10 м, в руса коса, в която като че ли имаше светлини. Може би светлината бе в него и блестеше през главата и косата му. Не можех да кажа. Лицето му излъчваше власт.
Той носеше дълга бяла роба и имаше силни, бели криле.
- Кой си ти? – попитах аз.

Ангелът на обещания

- Аз съм един посланик, - отговори ангелът.
Можех да почувствам силата, която се излъчваше от него.
- Какъв вид съобщения доставяш? – попитах.
- Обещания – каза той. – Аз помагам на Божиите верни обещания да стигнат до човечеството.
- Това е голяма работа – казах остроумно аз. (Надявайки се той да стане по-малко официален.)
- Много голяма – каза той кимайки упорито.

Той не се отпусна така че, аз си помислих, може би ангелите не са еднакви. Този дух беше много сериозен, като посланик. Изведнъж, аз си спомних, че той знае какво си мисля.

- Доставял ли си обещания на земята? – попитах на глас.

- Да! – каза той и направи пауза, за да даде тежест на думите си. – Твоите.

- Моите! – възкликнах аз.

- Твоите – повтори той. – Когато ти дойде в царството, Господ ти каза, че ще видиш небето, нали така?

- Да – отговорих неясно, оглеждайки природата наоколо. Аз претърсвах спомените си. – Това беше преди години.

Обещанието

Когато дойдох при Господа преди 20 години, беше време на чудеса. По това време, Той изговори към мен няколко обещания, свързани с моя живот на земята. Въпреки, че не пазех тези обещания в предните редици на моите мисли, осъзнах, че Той изпълняваше повечето от тях ежедневно. Но това обещание, това удивително обещание, Той не бе изпълнил. В началото копнеех и очаквах изпълнението му, обаче след време, неотложните искания затрупаха очакването, докато аз наистина го забравих.

- Нищо не се случи – продължих аз – иии... – моят глас се провлочи. Започнах да казвам, че забравих.

- Обаче, Бог не е забравил – каза той – и дойде времето за изпълнение.

Аз едва го чух, защото се опитвах да свържа заедно миналото и настоящето.

- Да си невеж за Божиите пътища не анулира тяхната функция – каза той. – Разбира се, голямото неверие ги възпира.

- Но какво означава това? – попитах аз, взирайки се в лицето му.

- Аз нямам властта да ти кажа. Попитай своя Баща. Този, който разкрива тайните, ще ти открие тази тайна.

Аз се зачудих за това, така че той продължи.

- Нашия Бог е верен и истинен и Той те обича.

Изглежда като че ли във време на голям удар или нещастие, някой може да мисли за най-необичайни неща. Изведнъж поисках да узная името му.

- Как се каваш? – попитах аз.

- Търси името ми в Писанията. Твоят Баща желае ти да пораснеш в потвърждаване от писаното Слово на всичко, което виждаш и чуваш. Търси моето име – каза той и изчезна.

Обиколката

Преди да мога да се настроя към неговото внезапно изчезване, чух ясен звук от глас, излизащ от мегафон, като на обиколка с автобус.

- Приятните хълмове, меките треви, прохладните потоци...

Обърнах се и видях ангел с крила, сръчно махащ на хора, намиращи се далеч пред мен на подвижния път, като някой, който продава билети на

увеселително влакче. Той също носеше бяла роба, но на главата си носеше синя шапка, на която беше избродирано: ЕКСКУРЗОВОД. Около кръста му имаше сребърен колан, от който висеше каса за сребърни монети. Обаче, никога не го видях да иска от някой пари за обиколката. Гласът му беше висок и силен като на пистолет на панаир; той сочеше към интересни места в Рая.

- Всички потоци идват от под трона. Всички идват от един източник – казваше той, ръкомахайки пред група хора. – Ще спрем тук, за да се насладите на тази страна.

Движещата се пътека спря и хората пред мен слязоха, за да разгледат наоколо. Екскурзоводът се обърна да отговори на въпроса на някой, така че също слезе и тръгнаха към един поток, покрай който седнаха. За първи път можех да видя по-отблизо природата в Рая.

Тревата изглеждаше като трева, но компонентите ѝ бяха безспорно различни. Ти можеш да вървиш по нея, а тя се връща в предишната си позиция, след като преминеш. Имаше няколко насадени лехи с цветя близо до потока, но отново, това не бяха цветята, каквито ги познаваме на земята – тези бяха свършени.

Аз протегнах цялото си тяло над водата и бръкнах в потока. Прохладно. Но дали беше вода?, запитах се аз. Не, помислих си, мисля, че е светлина. Група от ангели преминаха над главите ни. Те летяха в клиновидна формация като ято гъски. Когато се обърнах отново към водата, друго лице гледаше в потока заедно с мен.

Купчината пясък

- Здравей – каза един детски глас.

Аз се обърнах и седнах срещу нея.

- Ти на обиколка ли си? – попита тя.

- Да! – отговорих аз, взирайки се в нея.

Тя изглеждаше като дете на около 5-6 години, но блестеше. Нямаше крила и очите ѝ изглеждаха по-зрели, отколкото за възрастта ѝ, изразена в ниския ѝ ръст. Тя носеше светла шампована престилка върху бледо оцветена къса рокля. Косата ѝ беше къдрава и разпиляна от играта. Тя изглеждаше като малко момиченце, но от време на време можех да видя през нейните ръце и крака и знаех, че тя е дух. Тя бе интригуваща.

- Включи ли се в обиколката? – попита тя.

- Да, така мисля. Защо? – попитах аз.

- Искам да дойдеш да играеш с мен! – каза тя.

- Да играя с теб ли? – казах аз недоверчиво.

- На моя пясъчник. – каза тя. – Може ли да дойдеш?

Точно тогава екскурзовода дойде до нас и се спря. Аз се разкъсвах между това да опозная този малък дух и да продължа моята обиколка.

- Може ли да отида с... как се казваш? – я попитах аз, навеждайки се към нея, както човек пита дете.

- Кристално Чиста.

- Може ли да отида с Кристално Чиста за няколко минути? – попитах аз екскурзовода.

- О, добре – каза той. – Когато свършиш, ела при нас, ние ще сме в бадемовата горичка.

- Как ще я намеря? – попитах.

- Кристално Чиста ще ти покаже пътя.

- Да, разбира се, -- каза тя развълнувано. – Ела с мен.

Урокът

Изведнъж ние бяхме на просторна брегова ивица, но нямаше море. Изглеждаше като че ли брега е все още там, но без океана. В пясъка имаше всякакви червени и сини детски кофички и лопатки.

- Не си ли искала винаги да построиш пясъчен замък? – попита тя.

- Ами, не съвсем, Кристално Чиста. – усмихнах се аз.

- О, да, искала си – продължи тя. – Помисли си само. Ти си искала да построиш на земята, но всичко това е пясък. Когато дойде прилива, то изчезва. Дори инструментите за строежа траят по-дълго от пясъчния замък, защото инструментите са от Бог. Но ако ги използваш да строиш върху пясък, вместо във вечността, какво имаш? Загубата на време – сви се тя. – Ти си искала пясъчен замък. Много е глупаво, нали?

- Предполагам – казах тихо аз.

Не исках да си призная, но тя беше права. Исках дом и финансова сигурност и да извърша нещо – за Бог, разбира се – но имах само едно виждане за живота на земята. Аз християнизирах евангелието за света и го давах в моя собствен пакет. Беше много тежко да чуя, че фокусът на моя живот беше плътски и безполезен за Бог и не ми се размина, поради това.

- Искаш ли да играем? – продължи тя въодушевено.

На мен леко ми прилоша. Помислих си, че мога да сменя темата.

- Защо има толкова голяма област с пясък? – попитах аз.

- Много хора искат да строят на пясък, така че ние им позволяваме. За да си начешат крастата, разбираш нали? Може би ако строиш на пясък сега, ще се почувстваш като: „О, вече съм правила това.”

- На мен ми се струва като глупаво нещо – казах аз.

- Ами, да, така е. Обаче, строенето на земята е съвсем същото: глупави играчки, които тук са отдавна забравени, играчки, които дори не събират прах на тавана, но които се разпадат и напълно са забравени тук – загуба на Божието ценно време – каза тя много безгрижно.

Усещах в устата си вкус на медна монета.

- Може ли да не играем днес? – попитах аз.

- О, добре – каза тя. – Искаш ли да се върнеш към обиколката?

- Не знам – казах аз зашеметено. Чувствах се, като че ли ме е блъснал камион. – Харесвам името ти, Кристално Чиста – казах кисело аз. – Подхожда ти.

- Може би искаш да си починеш – каза тя, като че ли все едно не е чула моята реплика. – Ела да ни видиш отново. Ние тук те обичаме, да поддържаме връзка.

Тя издигна малките си ръце и аз подадох моите. От нейните ръце дойде светлина върху моите и леко ме удари назад.

Аз легнах във въздуха, като някой, който е на болнично легло и го бутат на някъде. Ръцете ми бяха върху гърдите и аз се носех надолу по пътя като пациент, който се връща от операция.

Глава 3

Ангели на обучение

Един ангел започна да върви до мен, докато аз се носех надолу по пътя.

- Кого търсиш? – попита ангела.

- Мислех си, че отивам да видя моя Баща в тронната зала – отговорих аз.

- Той е навсякъде, но това не е тронната зала.

Терасовидния водопад

Аз се носех, докато не стигнах до ръба на един басейн; започнах да се снижавам, за да си почина на тревата. Басейнът беше в основата на висок терасовиден водопад. Лавандула и висяща растителност растяха по терасите на водопада. Една тънка мъгла се носеше над басейна, причинена от падането на водата.

- Какво е това място? – попитах аз.

- Това е една от градините – каза ангелът. – Тук е много спокойно. Защо не си починеш? – предложи той и след това изчезна.

Имаше нещо утешително в звука на водата, нещо успокоително, но също така имаше и някой, който тананикаше една прекрасна мелодия със затворена уста. Звукът вибрираше през мен, докосвайки всяка част от тялото ми. След това един силен глас започна да пее:

Има място за почивка на пътника и главата почива във мир.

При завръщането в гнездото на Орела, войната отвътре ще спре.

О, Божий Агнец, Желанието на сърцето ни.

О, Истина в Слово, Вечен Живот,

О, Божий Агнец, Избран Божий Син,

Приеми ги, когато състезанието свърши.

Когато свърши песента, бавно една фигура се образува от мъглата на водопада. Аз се изправих и седнах, да видя тази необикновена гледка.

Хедър от мъгла

- Коя си ти? – попитах аз.

- Аз съм Хедър – каза фигурата. – Аз се грижа за тази част от градината. Понякога пътят води покрай тихи води или в ароматните градини – тя се усмихна.

Аз легнах назад върху тревата, защото бях уморена и все още се възстановявах от преживяното при пясъчната купчина.

След пауза, тя продължи:

- Как искаш да израстеш – в духа или в естественото?!
- В духа, най-вече – отвърнах.
- Тогава отглеждай покорство – каза тя. – Твоята Баща те обича. Знам това, в противен случай, ти нямаше да си тук. Нямаше да получиш достъп до Него, нито щеше да можеш да влезеш в ароматните градини.
- Разкажи ми за тези градини – помолих аз.
- Има много и всяка една е пълна с неизказани наслади. Предполагам, че всеки път като си на пътеката, очакваш да пристигнеш в тронната зала? – попита тя.
- Да, така е.
- Но твоята Баща иска ти да видиш повече от Неговата красива земя.

Въпросът

Изведнъж аз седнах, гледайки съсредоточено в нея.

- Хедър, ти какво правиш тук?
- Ние растем в Бог. Също така, аз се грижа за тази малка част от градината. Но ние не работим тежка работа тук. Тук живеем за това, което ти би нарекла духовен растеж.
- След това, връщайки се на темата, която беше започнала преди моя въпрос, тя размаха ръката си във широк полукръг.
- Местата за посещение нямат край и са свършено различни.
- Изглежда, че съм сама тук – казах аз. – Но знам, че има и други.
- Да, но твоят Баща отговаря на твоите молитви за растеж и научаване. Той решава как всяко дете трябва да се обучава – усмихна се тя. – защото ти тук имаш частен учител. Един на един. Питай каквото искаш.
- Толкова съм спокойна на това място. Трудно ми е да намеря за какво да питам.

- Чух това – каза тя.

Можех да помисля само за един въпрос, чийто отговор вече знаех, но все пак попитах:

- Тук имате ли взаимоотношения?
- Да, ние сме щастливи. Всъщност, наоколо има много от нас, но само аз съм пратена до теб, така че ти виждаш само мен.
- Защо се казваш Хедър?
- Поради цветята, които растат в мъглата на водопада – усмихна се тя и погледна към високата терасовидна градина.

Ангел Клара

- Здравей, Ан. – проговори един женски глас зад нас. – Хедър. – продължи гласът и ние се обърнахме към нея.
- Клара. – отговори Хедър; тя бързо се изправи, за да я посрещне. Хедър се обърна към мен. – Това е Клара, която е много обичана от нас тук.
- Аз също се изправих на крака.
- Здравей, Клара.

Тя бе абсолютно най-красивото създание, което някога съм виждала. Този ангел изглеждаше много женствено и имаше мека светлина, която идваше от нейната глава. Светлината като че ли се събираше на ивици и се излъчваше навън от този блясък. Тя държеше нейната навита златно-червена коса в средата и оформяйки я в множество кокове, аранжирани в задната част на врата. Тя носеше бяла надиплена дреха, подобна на дизайна на римските жени, преди времето на Христос. Дрехата бе събрана и препасана под мястото, където биха били гърдите на човек. Очите ѝ бяха наситено сини.

Поканата на Клара

- Дойдох да взема Ан за едно обучение – продължи Клара.
- Какво обучение? – попитах аз.
- На изцеляващите ангели – усмихна се тя.
- О, – казах меко аз, защото ме изненада като заговори за област, която дълбоко ме вълнуваше. – с удоволствие, но... - аз се хващах за думите, както и за посоката. – Аз съм на път към тронната зала.
- Това ти е по път – усмихна се тя. – Твоят небесен Баща ти предлага тази възможност.
- Погледнах към Хедър за насока.
- Аз бих отишла, ако бях на твое място. – увери ме тя.
- Би ли искала да се отбиеш? – попита Клара.
- Да – казах аз ентусиазирано.
- Благодаря ти, Хедър. Тя изглежда прекрасно освежена.
- Да, благодаря, Хедър. – прибавих аз, обръщайки се към нея, но тя вече избледняваше в мъглата на водопада, усмихвайки се, с вдигната ръка, докато изчезваше.
- Ние също напуснахме изведнъж.

Присъединяването

В същия миг ние бяхме пред една много голяма сграда, която имаше малък надпис над двойната врата: ПРИСЪЕДИНЯВАНЕТО. На близо имаше съвсем същата сграда, със надпис на нея, но не можех да прочета езика.

Помислих си: „Чудя се, дали пътуването тук не е със скоростта на мисълта?“

Ние влязохме в сградата.

Това беше огромна зала, почти същата като общинските зали в големите градове. Имаше множество редици, както и основен етаж. Ангелите изпълваха сградата. Всички те носеха бели ленти на ръцете си с червен кръст на всяка лента. Те изглежда посещаваха някаква лекция. Техния лектор беше на издигна платформа пред гигантска чиста дъска, която приличаше на блестяща пластмаса. Той държеше дълга показалка, с която прибавяше оцветени илюстрации към дъската като я докосваше. Той не рисуваеше, нито пишеше, но само посочваше, а те се появяваха на дъската

в съвършен дизайн. Карла започна да си проправя път напред. Ангелите останаха внимателни, но се преместиха настрани, за да можем ние да минем по пътеката. Ние стояхме близо до издигнатата платформа и аз можех да видя лектора по-ясно. Той беше ниско подстриган и носеше бяла лента на ръцете си с червен кръст на всяка. Той имаше ленти/нашивки и на ръкавите си.

Ангели на изцеление

Аз се обърнах да видя лицата на ангелите. Те изглеждаха като Обединените нации на ангелите, представлявайки много националности. Аз предположих, че Господ ще ги изпрати с назначения по целия свят. Тяхното внимание бе изцяло върху лектора.

А той продължи:

- Вие осъзнавате, че играете много важна роля в потвърждаването на Господната победа в областта на здравето. Врагът ще използва всякаква хитрина, за да опита да вкара в неверие тези, към които нашия Господ ви е назначил. Той е майстор на неверието. Има големи успехи с човечеството като цяло и специално с избраните. Често пъти е по-лесно за изкупените да повярват на Господа за финансово снабдяване, отколкото да повярват, че Той иска Неговите хора да са добре. Идва време изцелителното съживление да започне. Вместо един, ние ще назначим двама от вас за всеки човек, определен за дарбата на изцеление.

- Искам сега вие да се научите да работите заедно. Тук имаме едни значки за вас, които да ви ускорят към тези, които получават този дар.

Той вдигна значката. Тя беше зелена с червени букви: САМО ВЯРВАЙ.

- Имаме огромен брой изкупени, които ще бъдат тук по-късно, които ще действат като вярващи на земята. Не се обезсърчавайте от това, което те ще ви кажат. Те са тук, за да ви покажат точно какво може да срещнете при вашите задължения. Някои от отговорите, които те ще ви дадат, ще изглеждат чудесно, но те са обичайни. Ще можете да видите колко ефективно врагът е разрушил вратата в Господното милостиво снабдяване за здравето. Работете с това смущение сега. Ние ви даваме „другарче“ за това съживление. Този път ще има много, много с дарбата на изцеление наоколо. Някакви въпроси?

- Кога ще бъде това? – извика един ангел от задната част на залата.

- Господ Бог, Всемогъщия, знае това. Вие само се пригответе! – извика той към питащия ангел. – Той каза: „Скоро!“ Само това мога да ви кажа. Това е причината за тази мобилизация и засилване на обучението. Други въпроси?

Имаше пълна тишина.

- Добре! Искам да се съберете обратно тук след работата ви с изкупените. Не разпитвайте, повтарям, не разпитвайте индивидуално изкупените, за да сте „назубрили“ преди сесията. Искаме пълното сблъскване с техните отговори да ви удари заедно. Ако няма други въпроси, сте свободни.

Имаше голямо движение, когато ангелите се изправиха и започнаха да разговарят помежду си, докато излизаха. Клара и аз започнахме да изкачваме стълбите нагоре към платформата. Инструкторът почистваше прозрачната дъска, когато стигнахме горе.

Инструкторът на ангелите

- Здравей, Клара. Кой е с теб? – закачи я той, както възрастен закача дете, което добре познава.

- Мисля, че познаваш Ан – каза Клара, отвръщайки на закачката.

Той примигна с очи.

- Да, познавам я. Ако не бях казал на обучаващите се да се въздържат от зубрене за този изпит, можех да дам на Ан да даде някои от отговорите, които те биха чули на земята.

- Е, Чабураа, – усмихна се Клара, клатейки главата си, като някой, който задоволява желанията на заклет шегаджия. Аз, обаче, знаех какво казваше той и смених темата.

- Какви са тези нашивки на ръкавите ти?

- В Неговите рани ние сме изцелени – усмихна се нежно той, гледайки към нашивките.

Клара продължи:

- Ние правим обиколка. Имаш ли някакви предложения?

- Висящите градини... – започна той.

- Не – изсмя се тя. – Относно изцелителните ангели и съживлението, което в областта на изцелението.

Той погледна плочата в ръката си с престорена сериозност.

- Ами, виждам, че Ан е определена за двама от моите ангели.

- Аз? Възможно ли е?

Аз знаех, че Бог дава тази дарба на някои от Своите деца. Всъщност, аз също влязох в потока на това служение по едно време. Тогава вярвах, че Бог може да изцели всички, за които се молех. Това удивително и крайно свръхестествено помазание трая за няколко месеца и след това изчезна. Никога не разбрах защо Той го даде и защо то напусна. Оттогава в моя ум имаше повече въпроси, отколкото отговори.

Класът

Лекторът не отговори на моя вътрешен диалог, но продължи:

- Клара, бих предложил тя да участва в един клас скоро. Тя е почти класически пример за „желатинова вяра“ – докоснеш ли я, тя се разклаща. Аз ще преподавам в тези часове – продължи той. – Тя може да изучава тази серия у дома, като кореспондентски курс, но след като вече е тук и сега, може да обиколи склада.

- Би ли искала това? – обърна са Клара към мен.

- Да! – казах аз. – Ако Господ ще ме употребява да се моля за изцелението на други, то аз... ами трябва да науча всичко, което мога.

- Добре! – каза той. – Можеш да започнеш като обиколиш наоколо. Ние ще ти изпратим съобщение, когато ще започне твоя курс у дома. Става ли?

- Това звучи много добре за нас – каза Клара. – Ще започнем веднага. Благодаря ти. – и ние тръгнахме да слизаме от платформата.

- Да, благодаря ти – казах аз.

Молбата

Той извика след нас:

- Не говорете с учениците, когато излизате. Може да изкушите някой от тях да се спъне и да ви запита нещо – подсмихна се той. Изведнъж, като ударен от мисъл, той извика след нас.

- Чакайте малко. Това наистина е отлична възможност. Ти си тук и... – не разбирах какво иска да каже. – Би ли искала учениците да ти задават въпроси, за да могат да чуят как мислиш? – попита той. – Понякога е трудно за изкупените вярващи тук горе да си спомнят защо са мислили по начина, по който са мислили, докато са били на земята. Би ли се съгласила?

- Милост – изсмях се леко аз. – Толкова ли съм корава?

- Не, не, не – каза той, оставяйки своята плочка, прекосявайки, за да постави ръце на раменете ми. – Ти просто си... типичен пример за начина на мислене на земята.

- Ако бъде полезно за теб и останалите... – казах аз.

- Да, ще бъде – отговори той. – Добре! Вие с Клара обиколете наоколо. Ще ви изпратим съобщение там – каза той, връщайки се обратно към голямата дъска. Но почти веднага се завъртя рязко да ни погледне. – И, не питай Клара за изцелението – усмихна се той. – Искаме неподправен пример за тях.

- Добре – изсмях се аз.

Той се върна обратно към дъската си, а ние тръгнахме надолу по стълбите.

Мигновено се оказахме в задната част на огромната зала и излизахме през двойните врати.

Като излизахме от сградата, можехме да видим хиляди ангели-ученици, седящи на поляната по двама с един или двама от изкупените. Те разгорещено обсъждаха нещо.

Аз вдигнах глава към знака над вратата на сградата, към която вървахме. Преди не можех да я прочета, но сега, за мое учудване, се виждаше съвсем ясно: ЧАСТИ ЗА ТЯЛОТО.

Клара отвори вратата и ние влязохме вътре.

Глава 4 Изцеляващи ангели

Складът беше толкова огромен, колкото залата, която напуснахме преди малко, и беше толкова бяло като „чиста стая” в изследователски център. В

сградата изглеждаше необичайно светло, като че ли съдържанието бе или защитено или инкубирано в светлина.

- Тази сграда съдържа запаси от части на разположение за човешкото тяло. – каза Клара.

Там имаше сандъци върху сандъци с части от всички цветове и размери.

Работниците в склада

Вътре работеха ангели в бяло. Тези ангели бяха с размерите на човек и нямаха крила. Всеки носеше лента на ръката си със същия червен кръст на нея. Един от тези ангели се приближи към нас.

- Ние сме много радостни, че ти дойде да посетиш отдела за частите, Ан.

- Откъде ме познавате? – попитах аз.

- Ние познаваме всеки, определен за дарбата на изцеление. – усмихна се той. – Ти трябва да знаеш, че тези неща са на разположение.

Той вървеше заедно с нас по широката централна пътека. Като погледнах сандъците, се зачудих какво ли би било да имам дарбата на изцеление за остатъка от живота ми. Чрез писаното Слово, Исус ни заповядва да изцеляваме болните и да възкресяваме мъртвите, но аз не бях сред тези, чрез които Той изпълняваше Своята заповед последователно. Изцелението изглежда бе заповед към християните като цяло: „Идете...”, но мнозина от нас са видели съвсем малко от силата на ранната църква да изцелява физически. Аз винаги намирах извинения за себе си и другите, но тайно се чудех защо.

Ангелът продължи:

- Ние сме готови тук. Господ направи достатъчно снабдяване. Моля, наслаждавай се на своята обиколка.

- О, да – каза Клара.

- Да – казах и аз, леко разсеяна.

Той леко се поклони до кръста и отстъпи назад, преди да се върне към работата си.

Съобщението

Имаше толкова много въпроси, които исках да задам на Клара. Изведнъж парче хартия се появи носейки се във въздуха и спря пред нашите очи. Там пишеше: „Моля, върнете се в залата”. След това изчезна.

- Това бе по-скоро, от колкото очаквах. – каза Клара.

Ние се обърнахме и започнахме да вървим към изхода на склада. Със тих глас аз казах:

- О, Клара, наистина става много вълнуващо. Ще мога да помогна на тези ангели. Каква чест... какъв подарък!

- Да! – съгласи се тя.

- И аз само си помисли, че мога да видя някои от тези ангели с другите хора, по време на съживлението.

Ние излязохме от склада и тръгнахме към залата.

Аз си повтарях: „... да помагам на ангели”. След това заговорих отново на Клара:

- ...защото вие ангелите толкова много ни помагате, но ние рядко получаваме възможността да ви помогнем.

Тя се усмихна мъдро, което като че ли показваше, че това не беше вярно, но не искаше да изпари ентузиазма ми.

Ангели, които имат своите нашивки

Ние влязохме в залата. Тя отново бе препълнена с ангели. Група от ангели беше на платформата. Те нямаха ленти с червени кръстове на ръцете си, но имаха червени нашивки по ръкавите на дрехите си. Ние застанахме отзад в залата.

- Това са ангели, които имат своите нашивки – каза Клара. – Господ ги бе назначил към вярващи, по време на миналото съживление.

- Няма много от тях. – Казах аз.

- Не, – въздъхна Клара. – Само на малцина на земята бе даден дарът на изцелението в голяма мярка. Тези вярващи бяха определени да обучават мнозина, но повечето от тях си разпънаха палатки и задържаха дарбата за себе си. Дарът бе използван, но след като те не обучиха другите, той се поквари и стана средство за обогатяване на самите тях.

Тя обърна очи към огромната аудитория и се усмихна като продължи:

- Тази пълна зала е само една част от обучаващи се. Другите са на други нива на обучение. Някои вече имат своите нашивки и започват да се присъединяват към тези, към които Господ ги е назначил. Мнозина от изкупените на земята минават кореспондентския курс, повечето без да го знаят даже. Вярващият трябва да мине курса, преди да получи двамата назначени ангели.

- Това е същият кореспондентски курс, който и аз ще минавам? – попитах аз.

- Да! – каза тя. – Това е изучаване относно изцелението в Словото. – След това тя се обърна към ангелите на платформата.

От тези ангели излизаше много светлина. Един от тях говореше:

- Господ иска тези от нас, които участвахме в последното съживление да задържим единството на земята, преди началото на това изливане от Святия Дух. Може да се каже, че ще завършим това, което сме започнали. Ние сме почетени от събирането, което е началното празнуване на това, което ще ни поведе към следващото велико движение на нашия Бог на изцеление.

- Знаем, че следващият ви въпрос ще бъде: Кога! – друг ангел-ветеран възкликна.

Сред обучаващите настана кикот и смях.

- Ние не знаем кога, но Господ каза: „Скоро!”.

Аз прошепнах на Клара:

- Какъв красив ангел!

- Да! – каза тя.

Предишното изливане

Друг ангел от платформата проговори:

- Това, което се случи с нас по време на последното велико изливане на Духа за изцеление беше много болезнено за всички нас. – Те поклатиха глава, тъжно поглеждайки се един друг.

- Корупцията се промъкна, – каза друг – неуловим грях един след друг. Най-накрая, повечето поквариха дарбата до неузнаваемост за тези от нас, които им служихме.

- Човечеството може да бъде измамано от външното шоу – каза друг ангел, – но ние видяхме всичко, което се случи. Бог не е за подиграване.

За момент те спряха, тежестта на това, което се бе случило все още беше болезнено за тях.

Първият ангел отново проговори:

- В това идващо съживление, дарбата ще бъде толкова широко разпространена, че покварата от гордост и власт е малко вероятно да се случи.

- Но внимавайте за тези неща: гордост, желание за власт, алчност и сексуална похот. – добави друг ангел към изявлението.

- Не че ще се биете с по-малко демони, но ще има демони силни, колкото вас и яростно решителни, защото времето е близко. – каза първият ангел. – Ние предаваме събранието отново на Чабураа, – завърши той.

Ангелите, стоящи в залата застанаха пред ангелите на платформата и духнаха върху тях. Аз предположих, че това беше нещото като овации на крака.

- Благодаря ви – усмихнаха се те.

Чабураа поговори за кратко с тях и те напуснаха платформата. Той дойде до средата на платформата:

- Запомнете, че тези приятели ще са на разположение да отговарят на въпроси и да ви съдействат, не само сега, но и когато съживлението започне.

Другите ангели докосваха ангелите със нашивките като минаваха покрай тълпата. Когато стигнаха до нас, те ме видяха и поздравиха Клара. Последният ангел спря пред мен.

- Здравей, Ан, – каза той, докосвайки дясното ми рамо. Той погледна в очите ми и след това погледна Клара усмихвайки се и продължи нататък.

- Протегнете се малко – каза Чабураа – защото Ан е дошла при нас.

Подготовка за поучение

Клара започна да ни придвижва напред към залата. Ангелите се усмихваха, докато преминавахме. Те се движеха и разговаряха помежду си.

Чабураа ни чакаше на платформата, усмихвайки се, и следейки ни с очи.

- Ето те, Ан, – каза той прочувствено.

- Това беше много бързо – отбеляза Клара.

- Тя щеше да започне да ти задава въпроси – размаха той пръст към мен, като един, който дразни дете. – Елате насам. – добави той. – Имам места да седнете и двете. Седнете и се настанете удобно.

След това се обърна към аудиторията:

- Добре, заемете местата си – каза той за онези, които си говореха, – ще говорите после.

Той посочи към мен и каза:

- С нас е Ан. Тя благосклонно прие поканата да отговори на каквито и въпроси да имате относно нея или хората като цяло.

Аз дръпнах робата на Чабураа и му прошепнах:

- Аз не знам всичко.

Всичко се засмяха.

Той се усмихна:

- Ние знаем, че не знаеш всичко. И ние не знаем, така че добре дошла в отбора. Аз ще се отдръпна назад и може да започнеш.

Поучаване на ангелите

Аз не знаех как очаквах събранието да продължи, но със сигурност не очаквах да започна отначало. Тръгнах малко схванато.

- На първо място, е такова благословение за мен да мога да ви помогна. Хммм... - Не знаех как да продължа, за това просто продължих. – Е, повече хора на земята не вярват в божественото изцеление.

Един шум премина по цялата аудитория.

- Дори и тези, които са спасени имат трудно време да повярват това. – продължих аз.

Имаше много шумна реакция. Удивлението беше толкова огромно, че аз погледнах към Чабураа. Той настойчиво ме подкани да продължа.

- Дори и тези, които са видели божествено изцеление, имат трудности да го вярват през цялото време.

Имаше генерална силна аларма в аудиторията.

- Задръжте това – каза Чабураа. След това се обърна към мен. – Защо не предложиш да ти задават въпроси?

- Искате ли да зададете въпроси? – попитах аз смирено.

Въпросите на ангелите

Един ангел се изправи от стола си и попита силно:

- Те не вярват ли Словото?

- Невярващите не вярват, разбира се. Някои вярващи Го вярват, но повечето не Го вярват в действителност.

В залата настана удивителна тишина. Аз погледнах към Чабураа.

- Дай им време, Ан – каза той. – Те са шокирани.

- Виждате ли, някои вярващи си мислят, че част от Библията не се отнася за днес, че определени части са за отминалото време. – казах аз.

Един ангел близо до платформата каза с нормален глас, поради тишината в залата:

- Но Словото казва, че Вечният е същият вчера, днес и завинаги. Защо са си помислили, че Словото е отделно от Него? Той е Словото.

Сред ангелите настана голямо съгласие.

- Ами – свих се аз и се разсмях – така правят.

- Ами ти? – попита друг.

- Аз вярвам в изцелението и вярвам, че Господ обещава здраве и че Той плати за изцелението на вярващите, но не го разбирам.

- Това е заветно обещание – каза един ангел, ставайки от мястото си. – В Неговите рани Той ви възстанови отново, поправи ви или ви съедини отново в Него, Който е божествено здраве. Вярно е.

- Но хората често са болни – казах аз.

- Това е заветно обещание, както бе казано. – изправи се друг ангел. – Човек трябва да пребъдва в Христос.

- Разбира се, ако човек преднамерено наранява земния си съд... – каза друг.

- Прощката трябва да бъде абсолютна – каза трети без да става от мястото си. – Разчупи връзката си с Христос и като резултат някоя болест веднага ще се появи.

- Както нощта следва деня – казаха всички в едно. Можеше да се каже, че са членове на един клас. Всички се засмяха.

- Но повечето, които ще получат този дар – възкликнах аз – няма да са пребъждали в заветните отношения, спечелени от Исус. Как ще стане това?

Благодат

Всички отново се засмяха и отвърнаха в един глас:

- Благодат!

Чабураа обясни:

- Идва изливане на благодат, докато Святия Дух се движи със сила в идващото съживление. Изморена ли си, Ан? – прибави той накрая.

- Да, всичко това е твърде много за мен – засмях се аз духовито.

- Ученици, – каза Чабураа – за днес това е достатъчно. Нека да се изправим и да поздравим Ан.

Ангелите станаха и започнаха бурно да ръкопляскаат.

- Добре, добре, успокойте се – каза отново той. – Свободни сте. – Той се обърна към мен. – Благодаря ти, Ан. Това беше прекрасно. Тези ученици си мислеха, че повече не могат да бъдат шокирани.

- Защо те не духнаха към мен, както направиха към ангелите, които бяха преди мен? – попитах аз.

Той силно се разсмя.

- Това можеше да те убие. – каза той. – Те предаваха дъха на Бог към тях. Това е най-висшият комплимент, с който могат да се отплатят на ангелите, които преподаваха. Ангелите, като духовни същества, могат да го приемат. Те го вдишват. Дъхът е като храна за тях. Въпреки, че ти си тук в духа, някои преживявания биха били отвъд твоя капацитет в настоящето.

Той постави едната си ръка зад Клара, а другата зад мен, докато слизахме надолу по стълбите. Можех да кажа, че той ме укрепяваше,

докато вървахме. При стълбите долу стояха два руси ангела, които изглеждаха леко нервни.

Близнаците

- Чабураа, – каза единия. – Бихме искали да видим Ан.

- Разбира се – каза той с голямо разбиране, почти нежно. – Ан, това са ангелите, които Господ е назначил към теб за съживлението.

Ангелите изглеждаха високи 2,10 м, млади – към 19-20 годишни, изглеждаха идентични.

- Изглеждате като близнаци – каза аз.

- Да, – каза другия. – Аз съм Рафа, а той е Рафашана.

- Благодарим ти за споделеното с нас. – каза Рафашана. – Ние се нуждаем от колкото можем повече разбиране, преди да се захванем с работата.

- Благодаря, че казвате това – каза аз. – Уморих се и Чабураа каза, че е достатъчно.

- Беше много полезно – каза Рафа.

- Аз ще мина курса, може би тогава ще можем да говорим повече – добавих аз.

Те погледнаха към Чабураа и той кимна утвърдително.

- Да, – усмихнаха се широко те, – тогава ще говорим повече.

- Ако не побързате, ще закъснеете за следващия си клас, ученици – им каза Чабураа.

- Е, добре, – усмихнаха се те. – Ще се видим по-късно – и избягаха.

- Аз оставам тук, Клара – каза Чабураа. – И благодаря ти, Ан. Това беше много полезно. Сега, не забравяй, ние ще ти изпратим съобщение, когато започне часа.

- Ще бъда готова – каза аз, докато го прегръщах.

Никога не бях прегръщала ангел. Не ги усещаш точно като плът и кръв на земята. Не са така плътни, но са масивни. Предполагам това е най-добри начин да го обясня.

- Ще се видим по-късно, Клара – каза той.

- Да – отговори тя.

- Довиждане – казахме и двете и започнахме да се отдалечаваме от платформата.

Моментално ние се оказахме до изхода на залата и излязохме през вратата. Когато стъпихме на пътеката, много бързо се отдалечихме от двете сгради.

Той идва

Незабавно пред нас на пътя имаше една изгаряща светлина. Хиляди духове обграждаха това сияние, втурваха се напред и се издигаха нагоре като орли, хващайки топлата струя. Те летяха със светлината, като че ли я придружаваха. Тази велика светлина беше толкова ярка, че променяше духовете до сребърни очертания от блясъка. Това ми напомни за

преминаването на фигури пред ярка светлина в тъмна нощ, въпреки че тук нямаше заобикаляща тъмнина. Всичко в близост до тази интензивна светлина бледнееше.

Клара проговори към мен:

- Той идва – каза тя. – Идва за теб, Ан.

Блясъка от Неговото сияние се отразяваше в лицата и на двете ни. Сърцето ми подскочаше в мен, и въпреки това мир се изливаше над мен като топло олио.

- По-късно отново ще бъдем заедно. – продължи Клара. – Цялото ти внимание сега трябва да бъде дадено на Него.

Тя се усмихна към светлината и изчезна.

Глава 5

Господ Исус

Той идваше – моят Възлюбен, моят Приятел. Дъхът ми беше спрял, а коленете ми омекнаха, когато Той се приближи. След това, като дърво превзето от облак прах при бурен вятър, облакът на Неговата слава ме погълна. Духовете все още се втурваха напред и се издигаха към периферията, но аз можех да виждам само Него.

Припомняне

Аз Го бях виждала да стои в светилището на църквата няколко пъти, в период от няколко години. Последният път беше преди два месеца и половина. Той стоеше висок 7 метра в светилището на църквата, където пастирите се срещаха за общоградско молитвено събрание. Беше на Йом Кипур. Четири години ние работихме за общоградското молитвено движение в тази столична област и се бяхме върнали в града за библейска конференция, след като ни нямаше една година.

По това време Той стоеше в светилището. Една дъга Го обграждаше, облечен в трептяща, многоцветна мантия. Светлината, сияеща от Него, изглеждаше жива. Изведнъж Той се смали до размера на човек и проговори.

- Погледни ме – каза Той. Очите Му, макар и далеч, изведнъж бяха близо и пронизваха като пламък.

Докато гледах в очите Му, робата от вибриращи цветове мина през Неговото тяло, дойде до мен и покри моето. Аз можех да почувствам това, а също и да го видя.

След това, без да ходи, Той тръгна напред, докато премина точно през моето тяло. Той гледаше задната част на главата ми и аз гледах Неговата. Той се обърна в тялото ми и двамата гледахме в една посока, носейки наметалото. След това, аз имах още по-странното усещане, че някой гледа през очите ми – Исус, а не аз, гледаше през моите очи.

Изведнъж Той се придвижи напред, извън моето тяло, оставяйки наметалото върху мен, Той се върна на мястото, от което дойде. Внезапно изчезна и аз останах, носейки трептящото многоцветно наметало.

Преживяното два месеца и половина преди настоящия момент, когато Той се изправи пред мен в небето изглеждаше прекрасно странно, но и много естествено. Но никога не успях да разбера какво означаваше всичко. Аз очаквах някаква промяна в моя живот, нарастващо помазание, но открих, че съм удивително същата и поразително не-помазана, което си беше обичайно.

Желанието на всички народи

Сега Той стоеше пред мен в Рая.

Как може един да се опише като „желанието на всички народи“? Много повече от въздействието на Неговото физическо появяване, Той олицетворява живот. Очите Му бяха кристално сини, но дълбоки като безкраен басейн. Изглеждаше, като че ли ако пътуваш в тези очи, ти ще разбереш всички тайни, че когато се гмурнеш към дъното на този дълбок басейн, ти ще преминеш покрай отговорите на всички въпроси.

Той възпява любовта, светлината и истината. Калейдоскоп от разбиране наводни духа ми, изчислявайки по-бързо от светкавица, карайки ме да реагирам като Йов, когато Господ го предизвика – можех само да покрия устата си.

Той застана до мен.

Той широко се усмихваше, като приятелче от детството, което знаеш, че винаги, винаги ще обичаш, но не си виждал от детството. Годините отпадат назад, когато Го видиш, и си бил прав – винаги, винаги Го обичаш, никой никога няма да заеме Неговото място.

Той взе дясната ми ръка със Своята лява, което ме укрепи.

- Ела! – каза Той. Веднага ние полетяхме.

Планините на подправките

Раят остана зад нас. Духовете, придружаващи Го, летяха отстрани и зад нас. Ние летяхме към удивителните планини наблизо. Цвета на всяка планина варираше. Докато ние се приближавахме, аз осъзнах, че първата планина издаваше аромат.

- Господи, къде сме? – попитах аз.

- Ти често Ме призоваваше на планината на подправките – каза Той. – Ние сме тук.

Ароматни подправки растяха по тези планини. Цветовете, както и ароматите, варираха от планина на планина.

Насладата на Отец

- Тези са за наслада на Отец, – каза Исус – и за наслада на Неговите деца. Те носят радост.

Без да обръща главата Си към мен, Той ме попита:

- Искаш ли да носиш радост?

- Да! – отговорих аз.

Исус отговори:

- Покорството носи радост на Моя Баща, святостта на сърцето, благодарността, истина с милост. Всичко това е като подправка. Всяка си има аромат. Събрани в едно, ароматите са угодни на Моя Баща. Ароматите Му говорят за Мен, не само една подправка, но аромата на смесването в едно, когато преминава от планина на планина. Заедно те свидетелстват за Мен и това е угодно на Моя Баща. Също така аромата от тези подправки, идващи от Неговите осиновени деца говори за Мен и Той е доволен.

Като преминавахме над всяка планина, вълна след вълна от най-възбуждащите вкусни аромати се разливаха върху мен. След това, някои от специфичните подправки, растящи върху всяка планина, долетяха в моята свободна ръка. Когато летяхме над дванадесетата планина, ръката ми беше пълна от пълния комплект от планинската област; ароматът беше несравним. Аз го вдишах дълбоко и почувствах как се просмука в мен. Почти можех да усетя вкусът на аромата.

Изведнъж исках да раздам това, което дойде при мен. Аз хвърлих подправките във въздуха и те се превърнаха в бели гълъби.

- Моят завет на мир – каза Исус.

Можех да видя как пред мен се откри цялата планета, като че ли бях на отдалечен сателит. Гълъбите долетяха и се превърнаха в огнени пламъци и кацнаха върху цялата земя.

Картината пред мен толкова ме заинтригува, че не осъзнах как духовете бяха изчезнали и Исус и аз слизахме надолу към една обградена със стена градина.

Градината със стената

Ограденото място изглеждаше като частна градина. Не беше необикновено голяма, но беше достатъчно голяма, за да има разнообразие от дървета като част от растителността: нар, мирта и кедър, балсамови дървета, канела, ливан, смирна и алое.

Градината беше разцъфтяла пролетно със лехи от нарциси и лози от жълт жасмин и лилава глициния, преплитащи се по каменната стена.

В центъра на градината имаше фонтан на три нива и пейка наблизко. Пейката беше под едно огромно кайсиево дърво, което приличаше повече на дъб, отколкото на плодно дърво. То също беше разцъфнало, ликуващо с възхитителен освежаващ аромат.

Нашите нозе докоснаха земята близо до фонтана.

- Каква възхитителна градина – казах аз.

- Да. – усмихна се Той, като с очите Си сканира мястото набързо. – Наслаждавам се да се разхождам тук.

Изведнъж в ума ми дойде фраза от Песен на песните: „Догде повече дневния хладен ветрец и побягнат сенките”. Тук бе прохладно и със сигурност нямаше сенки. Дали тази песен говори за Рая?

Ние започнахме да се разхождаме.

Градина за влюбени

Пътеката обграждаше градината, с растителност и лехи близо до стената, както и от другата част на пътя, в центъра на градината. Навсякъде цъфтеше къна и коледна звезда, син лен и червен крем цъфтяха на лехи наблизно.

- Кой се грижи за тази градина? – попитах аз.
- Ти – отговори Той.
- Аз се грижа за тази градина? – възкликнах удивена.
- Да. – отговори Той.

Огледах градината. Почувствах, че съм била тук и преди, но чувството бе слаб отпечатък, по-скоро като опит да сглобя в едно сън, когато само си спомням откъси от него. Не можех да го сглобя ясно.

- Господи, ще ми разкажеш ли за тази градина? – попитах аз накрая.
- Всяка една такава градина е различна. Всяка е уникална и Аз се наслаждавам във всяка една от тях. – Той направи пауза преди да продължи. – Харесва ли ти да си тук? – попита Той.
- Да. Толкова е... – не можех да намеря думите.
- Да – съгласи се Той.

Ние стигнахме до извор, който бликаше от една скала в градината. Над водата имаше построен сводест мост, който беше широк само за двама души. Докато си мислех за това, пейката, близо до фонтана също беше широка само за двама. Може би това беше градина за влюбени. Докато преминавахме през моста, аз можех да помириша аромата на цветята, растящи покрай брега край водата.

Неговата тежест

- Измори ли се? – попитах аз.
- Има тежест в сърцето Ми за човечеството – отговори Той. – Аз ще нося този товар, докато всичко се изпълни, но това не е като умора за тялото, и нямам нужда от почивка. Аз не се изморявам като тези, които живеят в тяло, което се изморява.
- Самотен ли си? – попитах аз.
- Аз копнея за завършек, но това не е самота. Самотата идва от неизпълнени желания, страсти, които карат човек да търси живот в бъдещето чрез копнежа за задоволство. Аз живея в настоящето. Аз съм загрижен за това, което е сега. Тук всички неща са изпълнени... въпреки, че са незавършени момент след момент. Аз копнея за завършек на този дар от Моя Баща, за да бъде Той прославен, както и да бъде доволен. Той обича децата Му да са около Него. Кое удовлетворение е по-велико: корона върху главата, усмивка в сърцето, неизразима радост.

Ние минахме покрай лехи от минзухари и нард. Аз си спомних, че на земята тези имаха голяма стойност.

Той продължи:

- Очите на тези в царството на Сатана са слепи за Моя Баща, както и за Мен, но са отворени към това и осъзнават, че тяхното съществуване идва от злия. Той също има дарби и парадира с тях. Проститутката стои на портата и приканва наивните: „Заповядайте вътре, леглото ми е

ароматизирано с всякакви подправки и балсами. Сънят ти ще бъде сладък”. Но няма да бъде сладък. Хиляди мъки прегръщат този, който е на това легло; хиляди душевни болки, които никога не могат да задоволят наивния, лежейки на това легло. Истинската любов извира от Бог, един вечно извиращ фонтан, подхранван от живите води, извиращи от Бог Отец. Аз съм Изворът. Аз съм Фонтанът. АЗ СЪМ.

Ние бяхме обиколили половината градина до сега и бяхме стигнали отново до фонтана в центъра на градината. Седнахме на пейката.

- Господи, – казах аз, – покажи ми нещо скъпоценно в очите Ти.

Той отвори ръката си и в нея имаше една сълза.

- В тази сълза има свят, една вселена, вечност от любов. В тази сълза е ДНК-то, духовните гени на възлюбения. В тази сълза са солта и светлината. Мога да погледна в нея и да видя лицето на Бог, защото е чиста. Мога да погледна през нея към Този, Който роди вселената. Тази сълза е много ценна за Мен.

И двамата погледнахме към сълзата и тогава Той затвори ръката си и продължи:

- Затвори очите си и протегни ръка.

Аз го направих и Той постави в ръката ми нещо гладко.

- Сега, отвори си очите.

Ново име

Аз си отворих очите и дясната си ръка, за да видя едно гладко, бяло камъче с името Анна, гравирано на него.

- Това е твоето ново име. – каза Той. – Прибавям към твоето име дъхът на живот. Тук ще се наричаш Анна.

- Анна – казах аз на себе си.

- Сега, Анна, сестро Моя и Моя любов, нашите имена са свързани чрез завет.

- Благодаря Ти – казах аз, притискайки камъчето към сърцето си.

- Чаках те, Анна. Самотата, която ти си преживяла е нищо, в сравнение с болката в сърцето, която Аз преживях, докато те чаках, гледайки те как тичаш след всички идоли, за да търсиш удовлетворение. – Той погледна към градината. – Как те виках! – имаше болка в гласа Му. – Година след година, ти си губеше времето, а Аз тъжах, чакайки те да осъзнаеш, че никой не може, никой никога няма да може да ти донесе самият живот, освен Мен.

Неговите думи ме удариха в сърцето.

- Мой Господ и мой Бог, – казах тихо аз. – Никой никога не ме е обичал, както Теб... – Аз се задавах от емоциите. Бавно продължих. – Никой никога не е искал моята компания, както... – но не можех да довърша.

- Никоя плът и кръв не може, Анна, защото ти принадлежиш на Мен.

Той ме погледна в очите и те ме пронизаха.

- Аз те създадох за Себе Си и само Аз мога да те задоволя истински и напълно.

Подарък за Бог

Не знаех какво да кажа. Чудех се, опитвах да намеря някакъв отговор. Най-накрая попитах:

- Ако аз съм създадена за Теб, Господи, какво мога да направя за Теб? Как... – пак останах без думи, с които да изразя това, че исках да Му дам подарък. – Как да Ти дам нещо?

Той разгледа лицето ми за момент и след това се усмихна:

- Пей Ми, Анна. Това ще Ме утеша. – Той се облегна на огромното кайсиево дърво и затвори очи.

Аз не знаех какво да изпея. Трудно преглъщах. След това погледнах към градината и се молих в себе си. Скоро, без да знам какво ще кажа, започнах да пея:

Където златната светлина става червена,

А червената става бяла,

Изгаряща с устрема на любовта.

Земя, лишена от нощта,

Укрепваща вселената –

От звезда към далечна звезда.

Погълни шлаката, о, Древен по дни,

Нека нито едно отклонение не помрачи

Всичко, което принадлежи само на Теб.

Сътворено от Твоето Слово

Всичко видимо и разбираемо,

Всичко скрито и нечуто.

Погълни греха, о, Дневен по дни,

Остави го в нощта,

За нас остава единението с нашия Бог,

Вечната Светлина.

Сенките не се издигат

И тъмнината не смее да се появи там,

където Вечният Бог управлява и царува –

Земята с вечния ден.

Хвалете Го, всички небесни войнства!

Хвалете Го, синове човешки.

Обърнете лицата си към Сина –

Божието „Да” и „Амин”.

Никога не бях чувала тази песен преди. След като завърши, аз седнах удивена. С дясната си ръка покрих устата си.

Това, което идва

Имаше дълга пауза след като песента свърши. Накрая Той проговори:

- Преди петелът да пропее, Анна, три етапа на предаване срещу Мен са се осъществили в света. Предателството се умножава и мнозина ще бъдат

съблазнени от собствения си страх и нужда за оцеляване. Те ще Ме предадат, за да спасят себе си.

- Господи, докато Ти не ни дадеш благодат, ние всички ще Те предадем. Кой е достатъчно силен, че да може да устои? Ти трябва да ни укрепиш. Докато Ти не ни изправиш да минем през този тест... – за миг замълчах аз, – кой не би Те предал, поради най-малката причина? Помогни ни! Изправи се във нас, Господи. Не ни давай да грешим против Теб.

Той отвори очите си и се обърна да ме погледне.

- Чух това, Анна.

Той продължи да ме гледа, без да казва нищо, като че ли размишляваше върху моите черти. След това се надигна и каза:

- Върви със Мен до портата.

Той се стана от пейката и помогна и на мен. Ние тихо вървахме към златната филигрирана порта. Двете ѝ врати се отвориха, докато приближавахме. Излязохме от градината и Той затвори портите, гледайки към тихата градина зад стената.

- Тук е много красиво – казах аз, също гледайки към градината.

Златният ключ

Исус се обърна и ми подаде златен ключ за катинара на портата.

- Ето ти ключът – каза Той. – Влизай там, когато поискаш.

Ключът беше много голям, а дизайнът му бе античен. Той висеше на червена връв.

- Заповядай! – продължи Той и сложи ключът на врата ми.

- Ти ще ме срещаш ли тук? – попитах аз.

- Отключиш ли вратата, Аз ще те срещна тук – усмихна се Той.

Аз погледнах отново към градината.

- Когато пожелаеш, – повтори Той, – срещай Ме тук. И след това изчезна.

Аз погледнах към бялото камъче в ръката си и златния ключ върху гърдите ми, лежащ върху областта на сърцето.

Тогава аз чух звук от пеене, съвсем леко в началото. Това бе видът песен, който можеш да чуеш майка ти да пее, когато меси хляб в кухнята в студен зимен ден. Аз се обърнах към звука и видях ярка светлина. В центъра на тази светлина стояха група духове.

Пътят минаваше близо до тях. Аз стъпих на пътя, за да се доближа до тях.

Глава 6 Гнездото на Орела

Светлината беше бяла и наситена, като „инкубационната” светлина в отдела с частите. Във светлината стояха четири духа, които работиха заедно. Периодично, всеки един от тях се протягаше и взимаше синя панделка от въздуха, която се носеше в светлината. Панделките също изглеждаха заредени със светлина, докато духовете ги навиваха върху огромни сребърни ролки. След като свършваха с навиването, поставяха

ролките върху еднакво големи сребърни шпиндели, които висяха в пространството.

Духове на ролки и шпиндели

Тези духове не бяха солидни на вид. Бяха по-скоро прозрачни, но синьо-сребърна светлина очертаваше техните форми. Формата им беше като на човешки същества, но светлината, в която работеха, правеше трудно различаването на техните лица.

Изглежда те не ме забелязваха, докато заедно работеха и пееха:

Всеки малък шев,
Всеки малък шев
Зашит с нишката на живот;
Всеки малък шев
Свързва живия поток,
Течащ към реката на живот.

След това, без да се обръщат, те ме поздравиха:

- Здравей, Анна. – каза един дух от светлината. – Наблюдаваш ли?

- Да – казах аз.

- Ние приготвяме панделките за шиенето. Те представляват различни потоци, които текат от великата река на живот и се вливат отново в нея. Дори реките на земята извира от някъде и се вливат някъде, но не заливат земята.

- Тези потоци са Божиите хора – каза друг дух. – Те идват от Него и се връщат отново при Него – Великият Източник.

- Но те трябва да са защити заедно – каза трети, гледайки към мен, като че ли предлагайки ми да взема участие.

- Аз не съм толкова добра в шиенето – засмях се леко аз.

- Иглата тук е меч, но не от човек. Потоците се зашиват заедно от самия Дух на Бог, за да се развесели Отец, когато види Неговия град, изпълнен с тези, които обичат Неговия Син и се обичат един друг. Дори самият град се радва.

- Ти си призована да шиеш с такава игла, Анна, – каза първия дух. – Ние знаем това.

- Ние поставяме ролките с панделки на шпинделите, за да се развиват лесно, когато са готови да се съберат заедно – прибави четвъртия дух.

- Има ли някакво значение поставянето им на шпинделите? – попитах аз.

Масло от Небето

Духовете се усмигнаха един на друг и запяха:

Има масло в шпинделите,
Масло, директно от Бог.
Има масло от Духа на Бог,
извира като нефтен фонтан

от небето, което е било
скрито до сега.

Хъм-хъм, масло от висините,
Било е скрито до сега.
Хъм-хъм, масло от Духа,
Било е скрито до сега.

Един от духовете се обърна към мен и каза:

- Тези панделки се слагат на шпинделите за теб и останалите, които ще използват мечовете като игли, за да сте готови за фонтана от масло.

След това те запяха:

Шием потоците заедно
И хващаме святото масло;
О, дано да не се случи
Да се използва за нечестие.

- Твоя Баща има отговорите на въпросите в сърцето ти – усмихна се третия дух. – Ние сме тези, които навиват ролките и ги слагат на шпинделите.

Сините панделки

- Всички панделки са сини – казах аз.

- Да, всяка става поток, когато дойде откровение относно велика истина за нашия Бог. Но истината за него не е Той самият. – прибави първия дух. – Въпреки, че панделките са навити около отделни ролки, те ще бъдат защити заедно в една река, като реката на живота, от която те идват.

- Като ние видим Господ да завършва всичко, което е свързано с тези времена и сезони, ние се радваме да бъдем част от Неговото велико събиране – каза вторият дух усмихвайки се.

Белият Орел

Изведнъж над мен премина птица с огромни крила.

Духовете, с които разговарях, погледнаха нагоре и се изправиха моментално. Аз също погледнах нагоре и видях огромен чисто бял Орел. Той беше мощен, ожесточен и величествен в полет. Никога не бях чувала за чисто бял орел.

- Протегни ръцете си! – каза Той, докато започна да се спуска.

Ангелите се поклониха на Орела. Аз не знаех какво да правя, но си протегнах ръцете. Орелът, огромен колкото мен, застана до мен така, че очите и клюнът Му бяха срещу моето лице. И както бързо застана до мен, с Неговите очи пронизаха моите.

Аз онемях.

Веднага Орелът се превърна в Господ. Той каза:

- Това е за да знаеш, че свидетелството на Исус е духът на пророчество. – след това се превърна отново в бял Орел и каза: - Ела.

Аз сложих ръце около врата Му и ние полетяхме нагоре. Дори забравих да кажа „Довиждане!“ на духовете, които навиваха панделките. Като отпуснах ръцете си около врата Му и главата си близо до Неговата, можех да почувствам движението на полета Му под мен. Перата Му бяха снежни и аромата Му ме накара да поискам да заровя лицето си дълбоко в перата Му. Под белите пера, кожата на великия Орел изглеждаше като чисто злато.

Неговото гнездо

Ние бързо дойдохме до едни оголени скали близо до върха на една планина. Гнездото на орела беше поставено върху това скално място. Гнездото беше огромно, може би метър и половина в диаметър, от големи клони. Аз слязох от гърба Му и стъпих върху малки пухкави перца в гнездото. Белият Орел кацна на короната на гнездото.

Ние бяхме на земят.

Гледката към заобикалящите планински вериги и долината долу беше невероятна, но аз не знаех къде сме. Тук въздухът беше чист, а гледката от толкова високо беше много обширна. Планините и долините бяха тучни и зелени. Минаваха облаци и правеха сянка, закривайки слънцето. Прекрасно, но не беше Раят.

Докато оглеждах заобикалящите ни планини, една редица от огромни хартиени човечета прелетяха покрай нас.

Великият Орел проговори:

- Толкова много от нещата, които се случват в тялото на Христос днес, са като тези хартиени човечета – един копира друг.

Хартиените човечета изчезнаха и един орел от чисто злато прелетя покрай нас.

- Аз търся златни орли, Анна – изключително рядки. – Докато Той говореше, енергия като от напрежение от електричество премина през целия златен орел. Той стана чисто бял, като великия бял Орел. – Златния орел става като Мен. – каза Той.

След това редица от огромни хартиени орли се понесоха над планинската верига. Те бяха свързани заедно, също като хартиените човечета.

Поканата на белия Орел

Той продължи:

- Има много орли, защото Аз съм щедър с дарбата на Святия Дух. Но, Анна, аз те каня да станеш орел от злато.

Изведнъж аз видях ракетен изстрел от земята към небето. Великият Орел продължи:

- Гнездата на златните орли са в небето. Златните орли дори не се хранят със земна храна. Те се хранят от горе. Орлите от хартия се хранят с

риба, убиват змии, преследват зайци; но орелът от злато диша етер от горе. Той не търси, нито яде мърша. Златният орел яде от ръката на Бог, докато не заприлича и не стане като Мен – чисто бял. Има мнозина, които приличат на Мен, но ти трябва да ядеш от ръката на Бог, за да станеш като Мен.

Очите Му бяха огнени сега.

- Анна, ще полетиш ли с мен над златните улици? Ще полетиш ли с Мен над езера, толкова чисти, че дъното е като на повърхността? Остави змиите, буболечките, зайците тичат след заешки следи. Ела с Мен и се храни от ръката на Бог.

Аз направих пауза, за да помисля върху отговора си, а Той изчезна.

Отново в Рая

Аз се намерих отново в Рая, стоейки сама на висок хълм.

Дали паузата за размисъл беше твърде дълга, претегляйки Неговата страст и моята мудност? Дали се уплаших? От какво ли? Какво ме задържа от това да скачам в духа си и да викна: „Да, приемам поканата! Заведи ме на Твоето място за почивка над всичко и направи от мен златен орел. Искам да се храня от ръката на Бог. Копнея за интимността, която Ти предлагаш.” Защо се поколебах?

И сега, от това усамотено място на хълма в Рая, моето сърце извика: „О, Боже, копнея само за Теб. Прави с мен каквото искаш, защото аз съм Твоя. Само Твоя!” Имаше такъв копнеж във вика на моето сърце, че аз очаквах да Го видя да препуска на бял кон по хълма в отговор, но Той не се появи.

Вместо това имаше само тишина.

Движеща се хвала

След това, почти едва-едва в началото, чух гласове на разстояние, което пееха хвала на Бог. Музика се приближи, но аз не виждах никой. Прибавиха се и инструменти към това, което вече звучеше като множество гласове. Хвалата се носеше като поток от светлина в сноп. Въпреки че никой не виждах, хвалата минаваше пред мен на този хълм и се носеше по посока на пътя надолу. Дочух думите на песента:

Нека живота ми величае живия Бог,
Отец на светлините.
От краищата на земята през вселената,
Възхвалявам Неговата милост и мощ.

Вечността не стига
Да хваля Неговото славно име.
Вечността на вечността
Да викам Неговата слава.
О, небесен двор, хвърлете короните си
Пред Владетеля на земята.

Пейте песента си, живи същества,
На Царя на вселената.
О, неизказана радост, но предречена
Винаги нова и винаги стара.
Пред трона на Отец бъди смел
Да издигнеш своите песни на хвала.

Тогава видях ангели, един след друг да се присъединяват към тази хвала, като че ли язدهа върху нея. Те се издигаха, когато музиката се издигаше и слизаха надолу, когато музиката се снишаваше, като опашка на хвърчило. Евентуално те виждаха хвалата, въпреки че аз – не, защото те изглеждаха като че ли я докосваха и бяха носени от нея.

След това, в близост до мен на хълма дойде чиста и ясен звук на флейта. Аз се обърнах да видя един изящен ангел, облечен в зелено, свирещ на инструмента. Очите ѝ бяха затворени в поклонение и аз знаех, че музиката, която тя свиреше се свързваше с преминаващата хвала пред очите ми.

Глава 7 Покорство

Ангелът седна на земята с кръстосани крака и продължаваше да свири на златна флейта. Косата ѝ беше богато кестенява и плитки оформяха седем широки халки, които бяха преплетени със злато. Тя носеше ефирен воал, зелена туника отдолу, препасана със златен пояс и пелерина с дълги зелени ръкави. В ръкавите на горната пелерина имаше гигантски джобове, съдържащи всички видове инструменти, използвани в изкуството – всички от злато. Имаше няколко музикални инструменти, четки за рисуване, партитури, балетни обувки, мастилени пера – всичко това в ръкавите. Нейният врат и ръцете ѝ имаха лек златен нюанс, а също и босите ѝ крака, доколкото можех да ги видя. Около главата ѝ имаше здраво прикрепен шнур; в центъра на шнура имаше малка златна кутия. Кутията беше в средата на челото ѝ и приличаше на кутиите, които съдържаха части от Писанието. Накрая тя свали флейтата и отвори внимателно очите си, като някой, който все още е под влиянието на размишление. След това обърна лицето си към мен и каза с усмивка:

- Слава на Него. – Гласът ѝ беше нежен и мелодичен, очите ѝ бяха призрачно зелени.

Аз бях твърде обезпокоена в духа, за да споделя нейния мир, защото мислите се състезаваха в ума ми – без развръзка.

Ангелът Джуди

Тя се усмихна отново, този път знаейки, но без да отвърне на моята лична борба.

- Аз съм Джуди. – каза тя. – Тази, която хвали.

- Здравей, Джуди – казах аз, без много ентузиазъм. – Аз съм Анна.

- Знам коя си! – усмихна се тя. – Защото съм назначена към теб, да ти асистирам в хвалението на нашия Бог.

- Назначена за хваление? – попитах аз. След това развълнувано посочих към въздуха. – Аз видях...

- Да, ангелите пътуват върху хвалението – каза тя.

- Пътуват върху хвалението?

- Да – повтори тя, поставяйки флейтата си в един от гигантските джобове.

- Не разбирам.

- Хвалата има в себе си част от сърцето и част от духа, които са изпратени, така че за нас те са осезаеми в този свят на истинска светлина, живот и дух. За нас, хвалата тук е реална, както трамваите на земята – може да се каже. Ти се присъединяваш към нея и тя ще те отведе напред. Тя може да те отведе на пътуване – засмя се тя леко, – и този, който се присъединява, прибавя към нея.

Аз обърнах очи към долината. Как може това да е възможно? Задавах си въпроса аз. Но след това се замислих: „Да, да, мога да го разбера. Знам, че ако някой води поклонението на земята с помазание, това може да те вдигне в духа до нивото на хвала на този човек. Помазанието на другите те носи и ти прибавяш своя глас към поклонението, като биваш издиган към Бог. Да, мога да видя това.”

- След като тази хвала пътува към Отец – продължи тя – тя е като да хванеш преминаващия тролей и да се наслаждаваш на пътуването към тронната зала. Ако ангелите не пътуват до там, поне оставят следи в хвалението. За това, те също участват, макар и за кратко.

Звукът от самотна цигулка започна да преминава покрай нас. Цигулката свиреше нежна мелодия без акомпанимент. Един ангел пътуваше върху преклонението, което се изразяваше от този инструмент и прибавяше към него.

- Някои хваления на земята са като тих поток, като този – усмихна се тя.

От разстояние можех да чуя звукът на много гласове, които пееха. Звукът се движеше нежно в нашата посока.

- Някои хваления са като приливна вълна – каза тя. – Всички те дават на ангелите радост, която те не биха имали, ако човечеството не издигаше хвала към Бог.

Сега звукът идваше по-бързо, въртейки се към нас. С приближаването си, аз можех да усетя моя дух да се издига с такова издигащо поклонение. Това ни вдигна инстинктивно на крака. Джуди издигна ръце, наклони главата си назад и се присъедини към песента:

Ангели в славата си
Не могат да докоснат пламъка,
Огънят, пречистена жар,
Която гори в името Ти.
Нека гледат в почуда,
Боготворейки, докато декларират:
„Свят Бог, всеки път нов,

Вечно същия.”

Уплашен, застинал, окован
Е този, които търси битка.
Вкочанен, измъчен, гол
Е този, които избира нощта.
Но ние сме покрити с любовта Му,
Под знамето Му ние стоим,
Скрити във Скалата горе,
Покрити сме с ръката Му.

Ангели в славата си
Не могат да докоснат пламъка,
Огънят, пречистена жар,
Която гори в името Ти.
Нека гледат в почуда,
Боготворейки, докато декларират:
„Свят Бог, всеки път нов,
Вечно същия.”

В екстаз на посвещение, Джуди се издигна във въздуха от мястото на хълма и започна да лети към преминаващата хвала.

- Тръгни по пътя, за да намериш Господа – извика тя и бе пометена от приливната вълна на поклонение, понесла се към трона.

Отдалечаващата се хвала продължаваше да занимава духа ми. Най-накрая аз отворих очите си и осъзнах, че тя ми даде отговора, от който се нуждаех. Побързах надолу по хълма към пътя и започнах да тичам по посока на изчезващата хвала.

Покорство

Докато се движех бързо, чух гласа на Исус да казва много ясно:

- Покорство, Анна.

Спрях на място.

- Аз се наслаждавам да ти показвам твоя небесен дом – продължи Той – но за твоя безопасност, ти трябва да бъдеш обучена в покорство. Има смъртни опасности. Всички врати за врага трябва да бъдат затворени.

Докато стоях в учудване на думите Му, се появи един ангел на пътя до мен.

Ангелът започна да говори, като че ли продължаваме разговор, който сме започнали преди това, посочвайки с ръка към парка на Бог:

- Всичко това е за децата на Бог, но ти, Анна, си избрана да ядеш от ръката на Бог. Ти трябва да обичаш своя Баща достатъчно, че да избереш покорство, вместо задоволство на земята. Избирай Него минута след минута. Ти си небрежна с Неговите дарби, а също така и с Неговата любов към теб.

Неговата близка фамилиарност ме изуми, както и знанието за решението, което наскоро направих; но да – аз бях небрежна. Докато Господ ме въвличаше в по-интимно ходене с Него, тези неща, които си позволявах преди година или дори преди месец, сега бяха недопустими. Някак си аз не можех повече да карам така с тях, но все още падах в много от нещата.

Мисловен живот

Неумолимите грехове ме накараха да платя голяма цена във взаимоотношенията си с Господа. Аз си мислех: „Нека нечестивите забравят пътищата си и грешните – своите мисли.“ Аз се преместих от „пътища“та към „мисли“-те. Умът ми не се фокусираше върху непростителността, пожеланието или такива очевидни грехове.

Сега греховете ми занимаваха ума ми в някои области, където не бях призована или пък караха ума ми да размишлява за миналото, или да преценявам, за неща, които бяха отвъд моите отговорности.

Животът ми наистина беше станал скован. Ако вървах, без да се обръщам на ляво или на дясно, аз оставах в потока на Божията благодат. Всяка мисъл която беше „празно въображение“ водеше умът ми да обикаля около правия път. Такива мисли изглежда бяха задвижени от мъчителите. Но аз открих, че мога да ги спра като често хващам себе си и прекъсвам влакът от мисли, тръгнали да мислят с празни мисли.

Разбира се, тези мисли продължаваха да се връщат на пръсти, нуждаейки се от изливане отново и отново. За това аз ги прекъсвах и ги изхвърлях, заставайки срещу тях с моята воля както подпирам врата с рамо, за да не може никой да отвори.

Аз все още бях небрежна, както каза той и мисловно тичах по много писти в мъчение и изтощение, докато всяка една мисъл не бе хваната за Христос. По-рано в моя живот с Христос, умът ми обикновено правеше това, което си искаше, но не и сега.

Пътят беше все по-тесен и по-тесен, но в това – покорството на Неговото Слово бе живот.

Ангелът Шама

Без да пропуска нищо, ангелът на пътя до мен каза:

- Аз съм Шама.

Аз не виждах причина да споменавам моето име, защото изглежда той знаеше за мен почти толкова, колкото и аз.

- Ще повървим ли? – продължи той.

Почти спъвайки се, аз тръгнах напред.

Той имаше дълга, сребърна коса, която беше прибрана отзад на врата му и се спускаше надолу по гърба му. Беше много мускулест и въпреки, че косата му беше сребърна, той изглеждаше вероятно на 40. Носеше дълга бяла роба, която изглежда бе напръскана с кръв или сок от червено грозде.

Петното беше по ръба на дрехата му и по маншетите на дългите му ръкави, променяйки цвета на дрехата на коленете и лактите.

- Ти се наслаждаваш в Бог – продължи той. – Аз те наблюдавах и видях, че копнееш за по-голяма близост с Него. Обаче, не знаеш ли, че непокорството създава стена между теб и Него. Стена, която лично ти изграждаш, защото не можеш да обуздаеш естествените си желаниа. Анна, Той ще замени всяка наслада, когато ти отблъснеш със Себе Си. – Гледайки към мен, погледът му хвана гледката на малък хълм наблизо. – Ела с мен – каза той.

Докато вървахме нагоре по хълма, той продължи:

- В покорството има един вид страдание, но наградите надвишават многократно болката.

Оригиналът от Небето

От върха на хълма можехме да видим надалеч.

Стада от различни създания бяха по пасбищата: сред тях имаше и праисторически животни.

От удивление аз се хванах за бузите.

- Небето е като ковчега, Анна – каза той. – Тези животни нямат възкресенски тела, но бяха част от небесното царство преди земята да бъде сътворена.

- Величествено – прошепнах аз.

- Нали? – каза той, наблюдавайки сцената. След това, почти с въздишка, той продължи: - Нека да се върнем на пътя. – Той тръгна малко преди мен надолу по хълма и ми помогна със слизането.

- Имаш ли коса? – попитах аз.

- Изглежда като коса. Ние сме създания на светлината. Ние сме духове, Анна. Ние не сме кръв и плът както хората. Някои от нас в служба на Царя изглеждат като хора, а други не.

Ние се върнахме на пътя и продължихме да вървим.

- Ние можем да променяме външния си вид – каза ангелът – докато вие не можете. Ние се познаваме по същността, която сме, а не по външния вид. На земята често това е точно обратното, нали? Хората често живеят според това, което е отвън.

- Изглежда ти ме познаваш? – попитах аз.

- Аз те познавам по-добре, отколкото ти познаваш мен – изсмя се ангелът.

Напръсканата роба

- Защо робата ти е напръскана по ръба и по ръкавите?

- Аз съм призван да помагам при обучението на децата – това, което един вид изстиска децата – като в преса за вино. Тези петна – погледна той към петната – са видими белези за развитието на детето. Колкото повече петна има, толкова по-голяма работа се извършва в детето. Покорството не се учи лесно, Анна. Някои на земята никога не го научават.

- Ти ли си ангелът, назначен да помагаш на мен? – попитах аз.
- Аз съм назначен към теб.
- Помагането в обучение на хората в покорство не може да бъде приятна работа.
- Тя е от голямо значение за Отец – отговори ангелът, – и е абсолютно наложителна. До сега в твоя живот, робата ми би трябвало да бъде цялата на петна, а от лицето и от ръцете ми да капе, но петна има само по ръба и по ръкавите ми. Така че може да предположа, че ти спираш своя растеж чрез познатото непокорство. Удовлетворението на мига може никога да не замести служенето на Господа с цяло сърце. Такова покорство освобождава неизказана радост.

Покаяние

Аз издигнах погледа си към пейзажа, позволявайки на истините, които той сподели да работят в мен.

- Съгреших – казах тихо аз. Не исках да изглежда повърхностно, но исках да покажа желание да се покая незабавно. – Аз искам Господ да ми прости.

- И ти знаеш, че Той ти прощава. – Той постави ръка върху рамото ми и ме изблъска, както треньор прави с футболен състезател. – Това е добър ден за ново начало. – усмихна се той. След това махна ръката си и погледна напред сериозно.

- Благодаря ти за търпението и за помощта. Виждам, че ти си силен ангел. Ако беше човек, щях да кажа, че тренираш.

- Ние наистина тренираме, – разсмя се сърдечно той, – но тренировката ни идва от борба с хората. Аз изглеждам по този начин, защото ти толкова много ми оказваше съпротива чрез плътта. Така че, – изсмя се той – може да кажеш, че тренирам. Бих предложил от този ден нататък да се промениш, за да може тренировката ми да не е толкова напрегната. Наслаждавай се в Бог, Анна, и смекчи моята фитнес програма – усмихна се той.

След това той напълно изтрезня.

- Нищо и никой не може да се сравни с Него. – каза той. – Говорейки за тези от нас, които са назначени към теб – продължи той колебливо, почти като че ли щеше да сподели нещо много лично, – ние искаме да дойдем поблизо до Бог. – той почти заекваше. – Ако бяхме само ние, това щеше да стане, но относно това, много зависи от теб. – той беше толкова засрамен от това, което каза, че изчезна.

Орелът се връща

Преди да се зачудя над това, което той имаше предвид видях белият Орел да лети над пътя. Моето сърце подскочи, когато Го видях. Започнах да тичам след Него, викайки:

- Господи! Господи, моля Те, върни се!

Той трябва да ме е чул, защото направи широк завой в полет и се приземи до мен. Бях толкова преизпълнена с радост да видя Този, Който

обожава сърцето ми, че аз Го прегърнах през врата, прилепвайки се към Него.

- Искам да полетя с Теб. Искам да ям от ръката на Бог.

Той се преобрази в Господ. Аз зарових лице в рамото Му. Той ме прегърна, повече като възлюбен, отколкото като приятел. Това ме удиви. Дали и Той е копнял за мен, както аз за Него?

- Прости ми, Господи – казах аз. – Искам да бъда с Теб. Копнея за Теб. Аз искам да бъда и искам да върша това, което Ти искаш, докато сме заедно.

- Анна, – каза Той, отделяйки се от мен, за да ме погледне в очите, – вярваш ли Ми?

- Защо, да, Господи. – отговорих изненадано аз.

- Тогава ела!

Тогава Той отново се преобрази в бял Орел. Аз бързо се покатерих на гърба Му и Той полетя. Аз поставих ръцете си около врата Му и зарових лицето си в ароматните пера на главата Му.

Той летя... и летя... и летя... докато стигнахме до пълна тъмнина.

Глава 8

Покварената класа

Не можех да различа дали беше плътен мрак или само ми изглеждаше толкова тъмно, защото ние идвахме от място, толкова наситено със светлина.

Кошарата

Белият Орел долетя в една област, обградена от стена, в която имаше убежище. Стената беше от недялани камъни и сравнително висока. На върха на стената имаше клони със заплашително големи, болезнено изглеждащи тръни. Това беше „Кошарата“. Това беше външния пост на Христос в тази порочна улица, окупирана от Сатана. Ограденото място имаше само една порта. Изглеждаше, че тръните бяха с цел не толкова да правят влизането на демони вътре, а да служат като предупреждение. НИКАКВО ПРЕМИНАВАНЕ – една видима заповед лично от Христос. Кошарата беше Негова територия. Стори ми се, че може би причината за короната от тръни, натисната върху главата на Исус, преди Неговото разпъване беше лична плесница в лицето на Сатана, защото кошарата беше като с корона от тръни. Христос бе посмял да установи едно място на сигурност посред вражеското царство. Тази корона от тръни беше оскръбление преди Неговото разпъване, но сега – след Неговото възкресение, бе вечно напомняне за Христовата победа и Неговото вечно управление.

Белият орел се превърна в Господа.

Там имаше оскъдна светлина, и тя идваше от Него.

- Стой до Мен – каза Той. В ръката си Той държеше дълга тояга.

До портата имаше два чифта обувки, боядисани в червено. Той обу единия чифт, а аз – другия.

- Не пипай нищо тук, Анна; всичко е осквернено.

Ние излязохме през портата в мрака. Лично Исус беше светлината по пътя ни.

Плач и язвителен смях дойде от мрака. Това бяха човешки гласове, но звучаха като че ли излизаха от животни. Обзе ме тревога. Аз стоях близо до Господа, вървах в Неговите стъпки. Въпреки че беше тъмно, започнах да виждам слабо.

Предградията на обществото

Повърхността, върху която вървахме беше влажна и лепкава. Имаше слабо всмукване, създадено от обувките ми, докато вървахме, и като че ли, ако не продължавах да се движа, щях да бъда залепена на място. Огромни, слузести същества изреваваха и след това се надигаха и тръгваха заплашително срещу нас. Те изглеждаха като огромни плужеци, но движенията им приличаха повече на морски слонове, защитавайки територията си. Те се опитваха да ни сплашат, но накрая само се покланяха на Исус – едно измамно признание за Неговото господство.

Реката от нечистота

Ние стигнахме до един стръмен бряг, който слизаше надолу към една черна лягуна. Водата беше нечиста, бавно течаща и застояла. Смярдта беше като на разложено.

Исус ми помогна да вляза в една дълга лодка. Аз седнах, но Той стоеше прав и будаше лодката по тясната река със Своя жезъл. Всеки път, когато Той потапяше жезъла си във водата, тя завираше и изпускаше пара.

Исус каза:

- Това е река от нечистота. Както реката на живота е чиста, така тази е отвратителна и осквернена. Тя тече от планината на грешния човек. И както реката от жива вода тече от Моята праведност, така от черното сърце, през устата, идва тази нечиста вода.

Можех да видя създания, лежащи по бреговете и да чуя дишането им. Те приличаха на крокодили, но издаваха звуци през носа си като хипопотами. Очите им светеха в мрака.

Окованите

По стръмния бряг имаше пещери и от време на време от тях идваше вик или стенание. Почувствах, че тези звуци от пещерите бяха звуците, които чух, когато преминавахме през портата. Те изглеждаха като затвори с демони-пазачи. Но кой или какво беше затворено вътре?

Демони издаваха ниски, гърлени кикоти при очевидната болка на тези, които бяха затворени. Те се наслаждаваха на болката на някой друг.

- Наблюдавай страданието – каза Господ. – Моите хора участват в това, наслаждават се на падението на някой друг, смеят се на грешките на другите и ги държат в техните вериги, вместо да освободят затворниците.

Аз погледнах към тъмните входи на пещерите. В тези затвори, врагът държеше в плен определени области от живота на хората на земята. Християните, вместо да помагаша да се освободят пленниците, стягаха оковите на осъждане, които ги държаха в робство. Християните заставаха до тъмничарите срещу Господа като неутрализираха снабдяването на прошка и помирение, които Той снабди за тях чрез Своята пролята кръв.

Насипа

Ние стъпихме на отсрещния бряг и започнахме да вървим нагоре по един широк път към върха на този насип. Стенания излизаха от всеки демон, който подминавахме. Появата на Христос сред демоните ги измъчваше и те бягаха от Него.

- Светлината е много болезнена за тях – каза Исус, описвайки бягането на демоните. – Те абсорбират тъмнината и издишват отрова – изгубени, покварени завинаги, тъмнина отвътре и отвън. Тези, които веднъж опитаха от храната на ангели, тези, които стояха в светлината на Моя Баща, тези, които познаваха компанията на верните – сега те се хлъзгат и се свиват от светлината, приклоната и тъмнината, и светлината – те са двойно прокълнати. Те ядат повръщано – 3-4 пъти. (Аз почувствах, че Той приравнява повръщаното с клеветата.) В обществото с тези, от техния вид, те се смеят на страданието на другите и отричат облекчението един на друг – обърнати, завинаги обърнати един срещу друг и за това са винаги сами.

- Остави ни – се чу глас и присмех от хиена.

Когато стигнахме върха, земята докъдето можех да видя бе хлъзгава кал, една мрачна пустош.

- Мокро е – каза Исус – защото те се страхуват от огъня. Те са измъчвани дори от сухите места.

Многобройни мъртви дървета стояха в калта.

- Това са паметници на гнусните практики на фалшивите богове. Тук тези дървета се виждат така, както са: счупени, оголени, без живот – дом на змии и грабливи птици.

Фалшиво единство

Всъщност тези мъртви дървета бяха покрити с черна кал и в тях имаше черни змии. Те съскаха и се гърчеха, постоянно движейки се една върху друга като при чифтосване. „Едно фалшиво единство, съединяване в един черен ум“, мислех си аз. дойде ми на ум, че както Господ съединява в единство в Себе Си, така и дяволът ражда едно фалшиво единство.

- Размножаване на демони. – проговори Исус. Ето как Сатана промотира своя имитиращ плод. Това стимулира измъчените души да повръщат клевети, лъжи и проклинане – реки от морално разложени води, в които плуват демони.

Неговите уши уловиха звукът от вик от една пещера край лагуната. Той обърна главата Си, за да чуе и каза:

- В някои вярщи има лабиринти: това са тъмни коридори, където не огрява светлината, бункери, които не са били освободени от мрака. Но истинската светлина е готова да мине по всеки коридор и да докосне всеки мрачен ъгъл, така че всичко във всеки вярващ да бъде от светлината. Мракът е пълен с грях; той е плътен и мрачен. Моята свобода е светлина. За изкупените, всичко в тях трябва да бъде предадено на светлина. Светлината може да освети всеки коридор и всяко спотаено страдание трябва да бъде изцелено. (Исус взе ръката ми и каза) Ела.

Демоничния храм

Изведнъж ние бяхме в един вид огромен храм. Огромни, сиви бетонни колони подпиреха тази обгромна площ. Мястото беше задимено от миризма на тамян, смесен с наситена миризма на кръв. Около периметъра имаше няколко магазина – някои отворени, някои затворени. Те изглеждаха като пещери от рог. Беше възможно да се достигнат само долните нива, а до горните можеше да се стигне само чрез летене, като прилепите. Там имаше шест нива, разположени на зиг-заг – от ляво, шест от дясно и шест от дясната страна. Но колко още стаи пещери имаше общо там, не мога да кажа. Можех да видя черни същества, покриващи стените на празните стаи, които бяха отворени. Те изглеждаха като мрачни болни медузи, всяка с по едно око. Те бяха като гъби по стените. Техните очи постоянно се движеха и гледаха насам-натам. Нищо не оставаше незабелязано от тях.

Откраднатото съкровище

- Врагът е скрил откраднатото съкровище в мрака на тези стаи. Любопитни очи пазят това съкровище. Тези шпиони са възнаградени за тяхната бдителност. Множеството пещери са един вихър, трептящ от подозрение. Тук има страх от разкриване – противното на покриване – поради любовта. Времето още не е дошло, Анна, за да бъдат освободени пленниците от пещерите (имайки впредвид откраднатото съкровище), но всичко, което е от Мен и е Мое ще бъде изчистено и ще дойде при Мен. Аз не разбрах какво имаше Той впредвид. А Той продължи:

- Точно както сълзите и молитвите могат да се съхраняват на небето, така хвалението може да бъде пленено от злия и да бъде пазено в пещерите от рог. Врагът се къпе с откраднатото поклонение – обновява себе си чрез това, което принадлежи на Бог, поставяйки ръцете си върху това, което е свято и тайно. След като Сатана не може да сътворява, но само да имитира и да омърсява това, което принадлежи на Бог, неговата най-голяма радост е да оскверни това, което е от Светлината. Един ден, Моята Баща ще има всичко, което принадлежи на Него. Съдовете на храма бяха пленени и скрити във Вавилон, осквернени чрез подигравка и използвани за тостове на фалшиви богове. Но също както тези неща бяха върнати и препосветени на Бог, така всичко, което принадлежи на Моя Баща ще бъде

очистено и осветено само за Него. Врагът е в плътен мрак, вършейки това, което е гнусно, за да облекчи болката, но вместо това той само я увеличава. Но Моят Баща ще освободи всичко, което принадлежи на Него. Той ще го очисти от нечистотата на измамата и идолопоклонството, което го е покварило, за да може то да се издигне към Него.

Аз видях демони да летят в тези пещери от рог и да оскверняват тези скрити от Бог неща там, като паяци изсмукваха живота от своята пленена жертва.

Обещания ден на избавлението

- Идва време – продължи Исус – когато лично Бог ще издигне Своя меч в средното небе. Той ще излеше лично за Себе Си; тлъстината от фалшивите жертвоприношения и от жертването на чужди богове, които не са богове, ще бъде Негова. Тлъстината е Негова, а те са Го ограбвали. Хвалата е Негова, а те са я откраднали от Него. Те са я съхранявали за себе си. Но Той ще издигне Своя меч, за да отдели тлъстината от тях и да освободи хвалата, съхранявана за поколенията. Едно пълно изгаряне на жертвата ще настъпи, когато тлъстината от много поколения най-накрая се издигне към Него. Когато Той освободи Своя меч и се изправи Сам за Себе Си, никой няма да Му каже: „Не!“ Никой няма да извика към Него: „Спри!“ Никой няма да може да Го обърне обратно при портите. Той ще изчисти средното небе и ще го освободи. Тогава Неговата светлина ще докосне всеки ъгъл и ще прочисти злите израстъци от поколения от поквара, кражба и лъжи. Когато Той издигне Своя меч и освободи Своята светлина, наемниците ще избягат като хлебарки; мощните в сила в бежбожието си ще сбръчкат и ще се подхлъзнат.

Той се обърна към средното небе и проговори:

- О, обещан ден на освобождение – времето е определено и ти ще бъдеш свободно. – Той се обърна към мен и каза: – Когато Той издигне Своя меч в небето, хвала ще бъде освободена като птица от клетка, и никога повече няма да бъде пленяване.

Демоничния маскарад

Ние започнахме да чуваме едно бръмчене от отдалечена област от храма, като от пчели или от събирането на много мухи върху мъртво животно. Докато тези, които създаваха шума, се приближаваха, аз можех да чуя хипнотичния ритъм все по-ясно. Те повтаряха мантра. Изведнъж те се появиха. Това беше огромна и пищна процесия, съпроводена от шумна нехармонична музика. Масивните бетонни колони в храма прикриваха нашето присъствие от тези, които влизаха, така че ние бяхме невидими за тях. Танцьори и музиканти вървяха пред една жена, облечена великолепно. Бижута украсяваха нейната дълга роба и короната ѝ. Тя държеше безбройни вериги в ръката си, както човек би водил кучета на каишки. Окови имаше около врата на демонични същества, които тя държеше в плен, които се покланяха постоянно, целуваха земята, където тя стъпваше.

Те приличаха на голи хора. Нейната свита беше огромна и изглежда, че обхващаше тези от различни народи. Тя се обърна към нас. Очите ѝ бяха червени от фалшив огън; когато тя отвори устата си, от там излезе огън. Ние, обаче, бяхме твърде далеч от огъня, за да ни докосне. Когато огънят спря, мед капеше от нейната уста; тези, които бяха в оковите облизваха капките, които падаха на земята. Тя се качи по стълби към един висок трон в изпълнената с тамян зала. Когато тя седна, нейните прислужващи обвиха дългия шлейф на робата ѝ около краката ѝ. Шлейфът изглеждше като питон. Окованите се претърколиха от двете страни на трона ѝ.

Фалшива почит

Царете на земята дойдоха в присъствието на тази жена. Те също така доведоха със себе си жонгльори, пророци и магьосници, за да я забавляват – нея и цялата ѝ свита.

Групата от жонгльори жонглираха всякакви обекти с различно тегло, включително златни кюлчета и маймуни. Но предметът, който най-много ме шокира, бе една клетка, на която беше написано ДУШИТЕ НА ХОРАТА.

Пророците бяха почти толкова бляскави, скачайки наоколо и говорейки велики хвалби относно жената и другите присъстващи. Събраните наоколо се смееха и хвърляха пари към тези фалшиви пророци. Но най-бляскавите от всички бяха магьосниците, които изглеждаха изключително сериозни, мъдри и важни; те извършваха велики чудеса и знамения. Всеки им пляскаше и се покланяха пред тях в богоговение. Всеки цар взимаше златна монета от устата на тази жена като жетон, взиман след чакане на опашка в магазина. На всяка монета имаше число. По-късно те щяха да ѝ ги върнат, когато тя обикаляше от едната страна до другата страна стая по стая, обслужвайки тези царе като проститутка с много клиенти. Лицето на жената беше старо и нагримирано, но от разстояние тя изглеждаше красива и великолепа. Тя пиеше от инкрустирана с бижута чаша и очите ѝ бяха стъклени.

- Коя е тази? – попитах аз Господа.

- Фалшивата църква – отговори той. – Тя сама се провъзгласи за царица и тези, които са ѝ роби ядат медът от нейната уста. Тя се отдаде на всеки демон. Тя им служи. Мнозина ще тръгнат с нея.

Аз погледнах към Господа ужасена.

- Доведох те тук, за да видиш фалшивия маскарад в действителност – каза Той. – Запомни добре същината. Запомни добре последствията и изхода от решенията да се прегърне мрака вместо светлината. Всякаква поквара се размножава в мрака. Ела – каза Той и отново се превърна в белия Орел. – Сега отиваме в недрата (червата) на дракона.

Глава 9

Недрата (червата) на дракона

Белият Орел полетя в един тъмен тунел, който изглежда беше проход пред планината, но стените бяха като част от жив организъм, приличащ на

черва. Страните на стените сякаш бяха наблъскани с фекалии и миризмата беше непреодолима и причиняваше гадене.

Атаката: Плътта

Въпреки че бях с белия Орел, мръсотията и чернотата ме шокираха. Уплаших се. Опитах се да поддържам някакъв вид духовно равновесие, но страхът започна да парализира моята вяра. Безнадежността, гнета и отчаянието бяха в самите стени на този тунел. Знаех, че Исус бе пазеше, но присъствието на злото беше задушавашо. След това, като хванато в капан животно, моят ум започна да търси изход: Къде отивам? Защо съм тук? Ами ако падна тук? Как ще се измъкна от тук? Веднъж съмнението открило вход, паниката скоро дойде, надминавайки цялата сигурност от Господната закрила. Мисли като диви кучета започнаха да се удрят в мен. Дали те дойдоха от тунела? Не знам, но бях обзумяла от страх: Няма да успея; не мога да се задържам. Те ще ме наранят. Те ще ме убият! Ако Господ не ме пазеше, вярвам че тези мисли щяха да ме разкъсат на парчета. Аз се притиснах към белия Орел.

- Исус, сине Давидов – извиках аз, – смили се за мен.

Не мога да кажа какво се случи, но бавно чувството, че почти съм изядена жива, намаля. Исус, моят Спасител, беше дошъл за мен. Той показва милост.

Въпреки това, аз бях в шок, като ударена, като човек, който е бил атакуван от глутница гладни вълци и спасила само живота си. Аз бях отслабнала и тресяща се, цялата треперех. Господ ме укрепи и аз въздъхнах, отпускаяки своята хватка. Той щеше да ме защити. Той нямаше да ме остави да падна.

- Добре съм – въздъхнах аз. – Моето доверие в Бога се възвърна.

След това тихо, повече като пари, а не мисли, намеци се протегнаха към мен като ластари от дим.

Атаката: Света

Винаги ми се е струвало странно, че след тежка атака от врага, най-опасния период от време е след като битката е свършила и победата е осигурена. Може би тогава човек е уязвим, поради умората и позволява на бдителността срещу атаки да отслабне. Но дори по-странен е факта, че след жегата на битката, аз винаги забравям тази истина. И сега забравих отново. Инсинуациите протягащи се към мен бяха обезоръжаващо финни и неуловими; те направиха света, който е небето на Сатана, да изглежда всичко, което някога съм искала или за което бих покопняла. Обещани, по-сладки от мед, ме обгръщаха, обещания да имам небето на Сатана сега, а по-късно небето на Бог. Изведнъж тунелът изгуби своята воня; вместо това, той излъчваше възбуждащ желанията аромат. Аз си мислех: „Защо правя това? Мога да имам всичко, което искам просто като се обърна от това, че не трябва да живея по този начин. Всъщност, уморих се да живея така.“ Започнах да мисля начини да изкарам пари – и само да изкрам пари, но да

натрупам състояние. Само голямо състояние може да ме издигне над този вид изпитания, мислех си аз. само състояние може да ми даде разкоша, съответстващ на моя вкус, който си заслужава да изтискан и да му се наслаждавам. Има толкова много красота в този свят и аз искам да заобградя себе си с тази прелест. Няма нищо лошо това. Мога да направя това със здрава работа. Имам нужда само да се фокусирам на тази цел и да я постигна, да се предам на това... да се устремя към това и да се предам на това... устремена към това и предадена на това... „Чакай, чакай, казах си аз. Това не е правилно. Да се предам на живот на трупане, само за да задоволя моите чувства – това не може да е правилно.“ Такава идея беше като песен на сирена, която подмамва и ако не причини корабкрушение, със сигурност би ме осакатила духовно. Смъртоносно.

- Не, – казах тихо аз. – Избери този ден на кого ще служиш, и аз избирам Христос – извиках силно аз.

Димните пръсти спряха да се протягат към мен и тихо се отдръпнаха. Отново Господ ме укрепи. Аз въздъхнах дълбоко облекчена като преди.

Атаката: Дяволът

По това време ми се стори, че видях някаква светлина в края на тунела. Очаквах с нетърпение облекчението. Навън. Тогава, като че ли моя собствен глас, аз чух:

- Исус може и да те обича, но това е странен вид любов, която би те довела на място с такава голяма опасност. И аз не мога да видя, че Той те пази както трябва. Разбира се, ако Той беше ти казал какво би срещнала тук... но Той не го направи. Ако би се сдобила с повече знание лично, ти нямаше да има нужда да уповаваш на Него за защита. Щеше сама да се пазиш. Ти заслужаваш нещо по-добро от това.

Ето ги: гордост, предположения, неверие, обвинения срещу Божията любяща доброта и една покана да бъда независима от Него, по-добра от Него – с други думи, бунт. Всичко това бе дълбоките неща на Сатана.

- О, Боже, – казах в себе си аз. – прости ми, че си помислих, че мога да направя всичко сама, когато знам, че отделена от Теб няма живот за мен. Обичам Те и знам, че Ти ме обичаш. Само Ти си победителят, само Ти. Само Ти вършиш всичко и Ти Си всичко. На Теб уповавам, мой Спасител и мой Господ, мой Бог, на Когото уповавам.

С голяма страст аз извиках в тунела:

- Аз се съразпнах с Христос и сега вече не аз живея, но Христос живее в мен!

Гигантската пещера

С радост белият орел излезе от отвора на тунела. Сега като че ли летяхме във гигантска пещера вътре в планината, но не можех да бъда сигурна, защото не можех да видя тавана. В тази пещера атмосферата беше сива и смъртоносна, но напрегната, като че ли беше окото на ураган. Тунели бяха надупчили планината, както нагоре, така и този, по който ние пътувахме – към основата.

Замъка на Сатана

Точно пред нас имаше една планина, издигаща от в центъра на тази пещера. Изглежда, че тя беше направена от блестящ, грапав въглен. На нейния връх имаше изискан замък, съвършен и сияещ като скъпоценен камък. Гъста жълта течност излизаше изпод структурата и се спускаше надолу по планината. Въздухът смърдеше на сяр. В основата на планината имаше големи червени дракони, които се наслаждаваха в един ров с помия, като диви зверове биха се разхлаждали в калните води на Серенгети. Главите им почиваха в посока на основата на планината. Слаб огън излизаше от ноздрите им; когато огънят докосваше жълтата лава, спускаща надолу по планината, се появяваше пламък, но бързо изгасваше. Те обърнаха очите си нагоре към нас, но явно сме били извън тяхната определената им област на патрулиране, защото не предизвикахме техния гняв достатъчно, че да защитават замъка. Самият замък беше изкусен по дизайн – с въображение и вкус, но тъмен, студен, негостоприемен и всяваше лошо предчувствие.

- Планината на Сатана и неговият замък – каза белият Орел. Той продължи да лети към него.

Атаката на харпиите

Изведнъж тъмни ангели се появиха с хиляди от тунелите и започнаха да ни обграждат, като прилепи, напускащи пещерите си при залез. Те имаха глави и тела на жени и крила, опашки, крака и сграбчващи нокти на хищни лешояди.

- Те не могат да ни докоснат – каза белият Орел. – Запази спокойствие.

Тези харпии минаха покрай нас много близо, викайки и надсмивайки се, но те не успяха да попречат на гледката ни към замъка, нито можеха да спрат белият Орел да лети неуморно към него.

Принцът на тъмнината

Високо в черния замък на един тъмен прозорец без светлина, се появи самотна фигура, която ни гледаше. От разстояние можеше да се усети неговата сила, власт и изключителна самота. Да, самота – отделение, изолация и едно студено сърце. Той изглеждаше като испански принц. Носеше великолепна дреха от черно кадифе, украсена с бижута; той беше облечен с вкус и в съвършен спретнат вид. Той беше красив, почти съвършено красив, с блестяща черна коса и тъмни интелигентни очи. Той махна с ръка и харпиите отлетяха бързо като и се появиха, отдръпвайки се в галериите на тунелите. Звукът на хилядите крила намаля, оставяйки пещерата сравнително тиха. След това той продължи да стои неподвижно на прозореца с очи фиксирани върху нас. Самотен, като цар, който е и отхвърлен от любимата. „Ето го, помислих си аз. Този, който беше толкова пълен със светлина, че беше наименуван „Светеция“ – а сега „принц на тъмнината. Този, чиято изпълнителна възможност продължаваше в това, че

управляваше огромна, световна империя, мамейки целия свят.” Виждайки неговата безпогрешна, вечно млада красота, не можех да се начудя какъв ли е бил, преди да падне, защото той беше сътворен величествен, за да държи най-издигнатата позиция в небесния двор. Той беше „помазан херувим, който засеняваше”. Аз се чудех, дали някога е имало трима херувима, пазейки трона на Бог – по един от двете страни и един отгоре? За това ли е бил направен толкова красив, мъдър и мощен? Да пази трона от тази издигната позиция? Той ходеше по огнените камъни, споделяше сърцето на Бог, интимно с Бог-Отец. Дали той е предал Този, който го е обичал, като Го е ударил отгоре? Това ли е причината да се хвали, че ще издигне своя трон над звездите на Бог? Ето го, мислех си аз. Все още върховен, но върховен само в зло и поради подземната му гордост, изолиран – без да достига милост до него и без той да иска такава. Белият Орел направи завой и започна да лети обратно към тунела.

Подигравките на черния гарван

Изведнъж до нас се появи черен гарван. Крилете му бяха от бляскав абанос и очите му проблясваха в гневно червено.

- Защо си дошъл? – изсъска Сатана. – Доставя ли ти удоволствие да ме унижаваш пред моите подчинени? Доставя ли ти удоволствие да носиш любов и топлина тук, за да ни измъчваш? Ти си жесток!

Господ не отговори нищо.

- Нима ти липсвам? – продължи Сатана. – Нима си дошъл тук, поради Твоята тъга по мен? Би ли искал да идваш по често, за да бъдеш с мен, просто да ме виждаш? - Гарванът издаде суров, жесток смях. – Ти все още ме обичаш и ти липсвам – тържествуваше той. Тогава той се подигра със злобен тон, пълен с горчиво презрение:

- Ти си глупак да ме обичаш все още, дори и сега, Исус от Назарет. – Мълчанието на Господа вбеси гарвана.

- Не се връщай да ме засрамваш пред моите поданици! Тук аз съм цар! Стой далеч! Аз не Те обичам и желая всички изтънчени мъчения върху Теб, за да изразя моето презрение. Стой далеч! – бълваше Сатана силно.

Като каза това, гарванът направи остър завой и отлетя обратно в замъка си. Белият Орел продължи да лети през тунела, от който бяхме дошли. Сега в тъмнината имаше празна мъртвешка тишина.

Връщането в кошарата

Той долетя до кошарата и спря пред вратата. Аз слязох от Неговия гръб. Той отново се превърна в Господа с Неговата гега в ръката Му. Той отвори вратата и ние влязохме вътре. И двамата събухме обувките си и застанахме боси посред кошарата. Аз треперех, и Той ме прегърна с ръката си.

- Всичко е наред, Анна – каза Той. – Ти трябваше да видиш, че Сатана е жесток. Сега почивай.

Топлина започна да минава през мен и аз се опитах да дишам по-дълбоко, успокоявайки себе си.

- Защо ми показва тези неща? – попитах аз.
- На теб ти е дадено да знаеш – каза Той. – Запомни добре това, което видя и чу.

Видението за съд

- Виж – продължи Той, показвайки към земята пред нас в кошарата. Мястото се отвори и разкри въртящия се свят на разстояние под нас.

Когато погледнах към земното кълбо, чух огромни стъпки, като че ли гигант се разхождаше и разтърсваше земята. цялата земя се тресеше и планините започнаха да се разделят.

- Виж отново – каза Той, показвайки над Него.

Небето се отвори и аз видях нещо да капе от центъра на ярки ангели.

- Какво е това? – попитах аз.

- Това е отвес – отговори Той. Тежкия отвес падна от небето през кошарата към земята.

- Нашия велик Бог проявяваше милост два пъти до сега, но сега Той пуска отвеса.

Когато отвесът достигна земята, започна велика радост на небесата. Като че ли всяко сътворено същество там пееше и звукът започна да тресе небесната област: Неговата праведност е от века и до века. Неговите присъди са верни и няма повече да се задържат. Като растеше гръмотевичната радост, огън излезе от небето и тръгна по конца на отвеса, минавайки покрай нас и спускайки се надолу по линията до земята. изведнъж целият свят пламна.

Фалшивата църква осъдена

Възпяването на небето продължаваше, Исус проговори:

- Едом ще бъде съден. За света тя изглежда чиста, но тя ще бъде изкоренена пред гнева на Бог. Децата на живия Бог ще Го видят на Неговата свята планина. Но за църквата Едом, Той ще се скрие в тъмнина, никога няма да разкрие Себе Си отново.

- Планините на Едом ще се стопят като восък пред пламъка на Господа, но праведните ще процъфтят сред пламъците. Наистина праведните ще бъдат като пламък пред Господа.

- Праведните ще бъдат считани за нищо от враговете на нашия Бог. На тях ще им се подиграват, корона от тръни ще поставят на челата им, но Бог, нашия Бог ще изгори тръните със Своя огън и ще изцели раните им със Своя балсам.

- Отвеса е спуснат. Земята се клати като че ли гигант ходи по нея. Божията сила ще бъде видяна. Никой гигант няма да устои пред Неговата сила. Никой гигант не може да ходи в Неговия пламък. Праведните ще погледнат нагоре и ще се зарадват с цялото събрание на небето. В един акорд те ще прокламират Неговата праведност и Неговата сила. Неговата справедливост ще надделее, защото отвеса е спуснат и няма да бъде отместен.

- Страхувай се ти, който лежиш със змията, ти, който пиеш отровата на усойниците. Идва денят и сега е, когато Словото на Господа ще те разреже на две и ти ще се гърчиш в агония, изпратен при тези, които прегръщат идолите.

- Небесата прокламират Неговата праведност и Неговия трон; като голям камък, Той ще падне върху нечестивите. Праведните ще гледат лицето Му, но дълбока тъмнина ще Го скрие от очите на Исав.

- Горко на тези, които прегръщат идоли. Те се съединяват с демони. Огънят се спуска по отвеса. Светкавици излизат от Неговата ръка. Наистина светът ще го види, но ще остане измамен. Когато гигантите ходят по земята, планините се тресат; но когато Бог ходи по земята, планините ще се стопят.

- Докато хвалата на Божията праведност продължава на небето, има разделяне, едно отделяне, едно отпадане, и отпускане: руини следват кънтежа на този куплет. Разделяне, което не може да бъде обмислено, след като е спуснат отвеса от небето към земята. цялото небе се присъединява към песента и цялата земя ще чуе и няма да чуе. Присъдите са на земята. праведните ще растат в праведност, а нечестивите ще скърцат със зъби и ще проклинат Бог.

- Дръж се здраво за Бог, Анна. Дръж се здраво за Бог. Веднъж Той прояви милост, даже два пъти, но сега присъдите започнаха от Божия дом. Праведните ще светят като слънцето, а корумпираната църква, въпреки че е богата, украсена с красивите дарби от Бог, ще бъде изкоренена пред Него. Защото Той повече няма да е милостив и планините на Исав ще се изравнят. Човек ще ритне в прахта на тази планина и ще попита: Къде е тя! Не остана дори купчина висока, колкото мравуняк. Къде е тя? Нейните скали и земята ще бъдат изравнени в прахта и ще бъдат отвени от вятъра. На нейно място пустош, където никой няма да се обръща назад, защото нищо не е останало.

- Планината на Господа: праведните ще я видят и ще се зарадват. Те ще се присъединят към небесния хор. Те ще ходят по улици от злато и ще се хранят с манна. Те ще стоят до отвеса и няма да бъдат засрамени. Праведност и правосъдие са основа на Твоя престол, о, праведни Боже.

„Праведен и истинен, човечеството се смяташе за по-справедливо от Теб; но на праведните Ти ще откриеш Своята праведност и на правите Ти ще разкриеш колко справедлив Ти винаги си бил.”

Присъединяване към хора

Господ продължи:

- Присъедини се към синовете на Бог. Прогласявай Неговата праведност завинаги. Нека звукът от вика ни да изпълни небето. Нека звукът от вика ни да изпълни земята. Присъедини се към радостта докато хвалбата продължава, падни с тежина по-мощна от стъпките на гигант, падни с тежината от престола на Бог лично.

- Радвайте се, о, небеса; плачи, о, свят. Радвайте се, о, праведни, и трепери, о, плът. Защото огън излезе от небето, пътува по отвеса и само Синът на Бог ще мине през този огън. Радвайте се, о, небеса, и бъдете

радостни, защото присъдите започнаха; последното изкупление е близо. Нашия Бог ще разплати всички сметки. Отвесът няма да бъде премахнат докато всичко не се изравни с Божия Син. Радвайте се!

Господ се обърна към мен и каза:

- Запомни добре това, което видя и чу, защото тези неща са и ще бъдат; никоя ръка няма да ги спре. Ела!

Той взе ръката ми и заедно последвахме пламтящия отвес към небесата.

Глава 10

Престола на Бог

Докато се издигахме, светлината ставаше многоцветна, вибрираща и почти жива. Звукът на пеенето ставаше по-интензивен с хиляди пъти, докато следвахме пламтящия отвес към третото небе: Неговата праведност е от века и до века. Неговите присъди са сигурни и няма повече да бъдат възпирани.

Тържествено празненство

Когато Исус се появи върху „стъкленото море“ се издигна велик вик; пеещите избухнаха в спонтанна радост, когато Го видяха. Ние влязохме на третото небе на място, което изглежда беше задната част на тронната зала. Изкупените започнаха да танцуват като един – стъпвайки бързо в страни, с плъзгащи движения, както земните танцьори правят в един стар танц. Движенията бяха енергични и радостни. Тези, които минаваха близо до нас, протягаха ръка, за да докоснат Исус; Той се протягаше да докосне ръка след ръка на тези, които минаваха покрай нас в танца си. Всички се смееха. Аз бях сигурна, че танца беше спонтанен. Изкупените танцуваха чрез силата на Святия Дух, хиляди по хиляди водени лично от Духа. Исус се обърна към мен:

- Имат нужда от Мен, Анна. – каза Той, придвижвайки се към някой, който искаше да се доближи до нас. Това беше огромен тържествен ангел, който бях срещнала на подвижния път. Когато Господ ми проговори, Той все още се усмихваше и докосваше ръцете, протегнати към Него. – Епагелий ще бъде с теб.

Ангелът Епагелий

Значи това е неговото име, помислих си аз, усмихвайки се външно.

Ангелът се поклони от кръста на Исус. Господ ми се усмихна, протегна ръка и стисна моята и изчезна.

Епагелий и аз продължихме да наблюдаваме жизнерадостните танци.

- Ти дойде в едно радостно време – каза Епагелий.

- Защо? – попитах аз.

- Ние ежедневно се радваме за тези, – каза той, – които идват постоянно в царството, но това празненство е в отговор на прокламацията на твоя Баща, че едно велико прибиране на реколтата е на път да се появи.

Неговите деца са изпълнени с благодарение към Него за Неговата вяност, защото Той ще извърши едно бързо дело и ще изкупи мнозина от техните братя и сестри чрез Христос Исус, нашия Господ.

- Това е вълнуващо – усмихнах се аз. – Благодаря, че ми каза, Епагелий.

Той се поклони в признателност и се усмихна, превъзможвайки себе си, защото това беше лична шега помежду ни, затова че Исус току що ми каза неговото име.

Хилядите танцьори се събираха в кръгове, като всеки кръг съдържаше около 24 танцьори. Те започнаха да обикалят в кръг и да се събират навътре-навън в кръга. Някои се смееха, но навсякъде имаше радост. Те започнаха да пеят, докато танцуват:

Отново и отново ние пеем за Негова слава.

Отново и отново се радваме в нашия Бог.

Всички правеха едни и същи движения, въртейки се и извивайки кръговете, пеейки същата песен навсякъде върху стъкленото море.

Тихо поклонение

След това, под водителството на Духа, музиката се забави до стон, пауза и селла. Изкупените също спряха, в тишина, с издигнати ръце, предадени на Бог. Спомних си Псалм 65:1, където се казва: „Тебе чака хваление, Боже, в Сион...” („На Теб принадлежи тишина (в смирено учудване на благоговение, което избухва в хвала) и хваление е достойно за Теб, о, Боже, в Сион...” – Разширена Библия) Тихо поклонение. След дълга пауза, започна бавна, величествена мелодия. Освен музикалните инструменти, които разпознавах, имаше и инструменти, които никога не бях чувала. Възможно бе те да бяха от други култури или по древен дизайн. В хармония с инструменталната музика имаше още един прекрасен звук. Това не беше пеене, нито беше изсвирено от музикантите. Какво беше това?

Танц на поклонение

Изкупените отговориха на музиката като започнаха величествен танц на поклонение. Движенията бяха царствени и величествени и те ги извършваха с голямо внимание и дълбочина. Вероятно танцът павана на земята бе най-близо до това поклонение на изкупените. Аз почувствах, че те танцуват, за да изразят своята почит. Техния танц бе отдаване на почит. Промяната на стъпките ми позволяваше да се ориентирам.

Престола на Бог

Тронната зала беше искряща от светлина, както Сатанинското царство беше мрачно. Повърхността, върху която танцуваха изкупените, беше павета от светлина, които изглеждаха прозрачно сини. Мястото беше необятно като огромен площад. В отдалечената област на това обширно

„море” имаше заслепяваща бяла светлина, в центъра на която беше престола на Бог. Едно огромно желание изблизна в мен и един шепот неволно излезе: „Тате!” Неговото присъствие ме привличаше с нишки на любов. Епагелий погледна към мен и се усмихна. Отец бе изявен чрез светлина от неопишуема белота. Неговата несътворена слава се излъчваше във всички посоки и оформяше една огромна сфера от невероятни цветове. На голямо разстояние това излъчване изглеждаше като едно око с ослепителна бяла зеница. Вероятно сферата причинява отражението върху стъкленото море. Не мога да кажа. Но си спомних, че често ранната църква имаше мозайки или фрески на „окото на Бог” в своите сгради. Стойки върху стъкленото море, аз се чудех дали те са искали да изобразят славата на Отец или Неговото всезнание. Величието на Неговата личност излъчваше ивици от цветове, като дъга, чийто нюанси преминаваха от бяло към жълто, после златно, до Шекайна червено-златно и след това през целия цветен спектър от червено, лилаво, синьо и завършваше с зелено. Дъгата на земята е вид „дъгата на моя Бог”.

Придвижване по-близо до Престола

Вкаменена, аз бях изгубена във възхищение от Него. Епагелий докосна моето рамо, за да привлече вниманието ми към това, което щеше да каже.

- Ела с мен – каза той и с това той започна да върви напред към мястото с Престола. Ние започнахме да минаваме покрай тези поклонници, понякога приляквайки под ръката на някой танцьор, докато се промъквахме наред.

Светлината, в която влизахме започна да става по-интензивна, както и чувството за сила. докато се приближавахме до Престола, излъчването изглеждаше като вълни от светлина като северно сияние, когато се оформя арка от светлини по небето. Ярката светлина не беше ослепяваща, както би било земното слънце, ако го погледнеш. Тази светлина беше такава, че можеше да я преживееш, да я почувстваш и дори да я гледаш.

Ангелско хваление

Хиляди ангели кръжаха над тронната област и още хиляди пристигаха, за да се присъединят към тях. Неизброими ангели вече бяха в дъгата, около престола. Всяка отделна група носеше дреха в цвета, в който бяха застанали. Те издаваха музикални звуци като летяха на различни нива и с различна скорост и с различни движения. Точно както въртяща се пръчка издава различен звук – с увеличаваща си сила или скорост, според въртенето – така и тези ангели с тяхното летене издаваха различни звуци на хвала. Тоновете, които техните полети издаваха, бяха различни от пеенето и свиренето на инструменти. Това трябва да е бил музикалният звук, чийто произход не можех по-рано да разбера, рядко срещана красота. Те изглеждаха невероятно щастливи, плувайки, като и беше, в славата на Бог. Аз също почувствах тази радост; завинаги няма да бъде достатъчно време, за да хвалим Него и да приемаме Неговата радост обратно към нас.

От време на време, някои ангели летяха заедно, създавайки тон, различен от звука, който издаваха тези, които летяха в един цвят.

Едно с хвалата

Мелодиите, като светлината в тронната зала, мина направо през мен. Музиката от хвалата влизаше в мен и минаваше през мен, а аз станах едно със звука. Като че ли аз станах хвала. Спомних си, че в книгата Псалми, Давид каза: „Но, аз молба...“ (от англ.) – означавайки, че той е молитвата. Така е с хвалението в тронната зала. Епагилий спря посред танцьорите и проговори:

- Хармонията, единството и желанието на тези тук да дадат на Отец дължимото Му – постоянно предаване на себе си и получаване на повече от Него, когато хвалят и се покланят – носят сладка музика.

- Да – съгласих се аз.

Той наблюдаваше и се ослушваше за момент, преди да тръгне напред отново.

Като се приближавахме до трона, като че ли аз започнах да виждам хвалата. Тя беше полупрозрачна, почти невидима, но аз можех да я видя. Тя като че ли имаше различни аксесоари. Някой вид хвала беше като тъкан, друга като капчици. Благодарението изглеждаше като птичи полет от светлина.

Пречистена хвала

Ангелите, които летяха събираха част от хвалата от стъкленото море и я вплитаха в тяхната хвала с всеки цвят на дъгата (което е излъчването около Отец), преди тя да отиде при Него. Част от поклонението отиваше към малък олтар, на който изглежда имаше тлеещи въглени. Зачудих се защо част отива в едно място, а друга част на друго. Епагелий отговори на този незададен на глас въпрос:

- Част от хвалата вече е в хармония с небесната хвала, но част от нея трябва да мине пред огън – каза той.

Ангелите на Неговото присъствие

На този малък олтар имаше ангелски същества в бледо лилаво. Робите им бяха украсени с тъмно лилаво и златно на ръкавите и на края на дрехата им и бяха вързани със златни пояси. Дланите на ръцете им също имаха лилава украска. Почувствах, че това сигурно са ангели на Неговото присъствие. Те много внимателно се грижеха за всичко, което отиваше при Отец. Изискваше се изтънченост с работата около всичко, което принадлежеше на Него, като насърчение от пастир и асистиране при раждане на малкото агънце. Независимо дали изплитаха в ангелска

хармония с всеки цвят от излъчването, или като само насочващ се гълъб, привлечен към въглените на малкия олтар – всичко, всичко отиваше при Него. Нищо не беше откраднато или изгубено.

Преплитане

Аз започнах да усещам повече приятният аромат около престола и преплитането на звука, цвета и аромата. Тези не могат да бъдат преплетени заедно на земята по начинът, по който се смесват тук, на небето. Тук на земята, можем да ги усетим едновременно, но горе те като че ли имат същите аксесоари. Като че ли вода се излива във вода. Водата, имайки същите свойства, може да бъде смесвана. Така е и на небето със звука, светлината и аромата. Изглежда странно да видиш звука, да чуеш цвета и за аромата да има осезаемо качество; и все пак на небето всичко изглежда естествено и правилно и дори очевидно.

Седем велики пламъка

Там има седем велики огнени пламъка, седем факли пред престола. Епагилий проговори:

- Това са проявления на Святия Дух. Те горят пред престола постоянно. Той разкрива Себе Си тук (горе) и на земята. Те се въплъщават в Агнето, а Духът взима от Него. От създадените небесни сили, серафимите, горящи в святост, са най-подобни на тези лампи на Духа. Те горят горе и лампите горят отпред (престола).“

Серафим

Аз погледнах, за да видя небесните същества, горящи точно над най-интензивната светлина от престола. Всяко от тях имаше шест крила. Сега и тогава аз можех да видя техните лица или движението на техните крила. Те горяха като запалени факли. От тях излизаше най-сладката и най-чиста музика, която някога съм чувала.

Двадесет и четирите старей

Посред тази интензивна бяла светлина в тронната зала стояха 24 много високи същества с корони на главите си. Всеки носеше верижка със златен медалион. Косата на всеки един беше бяла и те бяха пълни със светлина. Можех да усетя, че те бяха древни, мъдри и имаха голяма власт. Епагелий ме въведе в едно чисто място, близо до престола.

Четирите живи същества

Вътре в огромната светлина, аз можех да видя четирите живи същества. Всяко едно от тях беше по-бяло от бялото, само бяха пълни със светлина. Всяко от тях имаше шест крила. Едното приличаше на вол, едното приличаше на лъв, едно приличаше на орел и едно приличаше на човек.

Техните глави и техните крака, лапи, копита и нокти бяха златни. Те бяха пълни с очи – величествени и много красиви. Живото същество от светлина, което приличаше на човек, носеше прозрачна дреха с яка, която се издигаше високо до ушите. Яката изглеждаше като отворено ветрило от бяла дантела, с преплетени златни нишки. Златна скоба и панел отпред завършваха центъра на робата. През финният плат на неговата дреха, аз можех да видя, че тялото му беше покрито с очи. Под крилата си всяко едно от тези живи същества имаше ръце. Когато изкупените паднаха на коленете си по време на танца, тези четирите се поклониха пред Царя. В ръцете си държаха златни купи, които бяха представени пред престола. Епагелий се обърна към мен и каза:

- Тези представляват четирите велики разделения от живи творения. Словото казва, че всички ще Го хвалят. Тези са остатъка от творението, който изпълнява това Слово. Това, което те правят се отнася за всичко, което Бог е направил.

- Защо имат златни глави? – прошепнах аз.

- Златото показва тяхното място всред тези , които представят творението пред престола. – отговори той. – Това е скъпоценен метал на земята и представлява Христос тук, така че техния цвят отразява това, което е скъпоценно: да се покланяме на Бог. Бог се справя с остатъка. Тези четирите са несъмнено остатък. Пред престола, Бог всемогъщия, Славния, бива хвален и се покланят на Него всички Негови творения. Бялото представлява невинността на всичко, което Той сътвори отначало. Това Му напомня, че това, което Той сътвори, бе сътворено чисто и непокарено от началото.

Приключване на принасянето на хвала

Наближаваше приключването на принасянето на поклонение и благодарение от изкупените. Като един, изкупените светии пристъпваха напред, с ръце около кръста един на друг. Те коленичиха всеки на своето дясно коляно пред престола, скланяйки глави в поклон. Двадесет и четирите старей и четирите живи същества коленичиха, казвайки: Амин! В завършек на танца. Безброй ангели Го хвалеха високо в сиянието наоколо. Те приличаха на хиляди по хиляди и редици след редици тръби на орган, докдето ми стигаше погледа. В последвалата тишина Бог проговори.

Глава 11

В прегръдката на Татко

- Прекрасни деца, - проговори Татко. – Сега си починете.

Тези, които танцуваха развалиха формациите и започнаха да си говорят на малки групички. Топлината на тяхното общение беше като на деца около открит огън в присъствието на любящ баща.

Епагелий се надеве напред и проговори:

- Гледай сега! – ми каза той.

Приносът на децата

Един ангел започна да свири простичка мелодия на флейта, докато хиляди деца идваха пред престола. Ангели и изкупените носеха най-малките на ръце. А другите деца водеха за ръце. Децата даваха малки букетчета цветя на Исус и на Отец. Исус целуваше всяко дете и двамата с Отец говореха с тях. Огромни ръце от светлина се протегнаха от престола, докато Отец приемаше цветята. Той докосваше всяко дете и благославяше всяко едно. На всяко дете, Отец казваше „Благодаря!“, назовавайки всяко едно от тях по име. Епагелий продължи да ми говори тихичко:

- Това са тези, които са умрели млади.

Веднага аз знаех, че някои от децата са починали при спонтанен аборт, други са били абортирани – как знаех това, аз не знам.

- Тук те биват порастявани до зрялост. И ангели, и братя – изкупените – са техните възпитатели. – продължи Епагелий.

Аз обърнах поглед от децата към лицето на Епагелий. Той видя моето недоумение.

- Анна, много от тайните на нашия Бог се разкриват сега. За някои от тях се разтварят книгата на разбирането. – Той погледна отново към децата. – Нашия Бог може да говори на духа на детето от зачатие. Неговия дух може да откликва от самото начало на неговия живот в утробата.

Аз също погледнах към децата. Изведнъж осъзнах, че Йоан Кръстител реагира на Духа на Господа от утробата. Ако Светия Дух може да изследва духа на Бог лично, както казва Словото, разбира се, че Духът може да общува с детския дух, дори преди раждането. Децата, които бяха абортирани, представяха малки клонки къна като знак да покажат пред Отец, че са простили на тези, които са отговорни за тяхната смърт и също така искаха от Него и Той да им прости. Докато наблюдавах, величината на красотата на нашия Бог ме заля. Той даваше на всяко дете възможност да дойде при Христос и всички, които избираха Него бяха тук.

- Нито едно не се изгубва от ръката на Исус, Анна. Нито едно. – каза Епагелий.

Песента на Серафимите

Докато децата започнаха да напускат, серафим запя:

О, Скъпоценен, отвъд всяка скъпоценност, нашия Бог,
Награда, отвъд всяка награда.
Вечен Бог, Величествен Бог,
Бог пред нашите очи.

Докато гледах към ослепителната светлина на Татко, очите ми започнаха да привикват към блясъка, предполагам, защото докато децата започнаха да опразват тронната зала, аз можех да виждам повече от самия престол.

Престолът

Под подложките за ръце на престола от двете страни имаше два огромни херувима. През ослепителната светлина те гледаха към мен. Всеки херувим изглежда беше композиция от четирите живи същества, представени от живите същества. Всяко едно от тях имаше лице на човек, крила на орел и една част от тялото бе тяло на лъв, а другата част от тялото бе тяло на вол. Те стояха на стража от двете страни на престола на Бог. Те бяха изтънчени и толкова наситени със светлина, че приличаха на светкавици с лека лавандулова светлина, очертаваща техните форми. Престолът, на който седеше Отец, беше с вградени в него като бижута едва доловими: праведност, правосъдие, святост, милост и други добродетели.

Безценният над всичко

Епагелий проговори, когато ме видя да се взирам по-задълбочено в светлината, обграждаща престола:

- Това са нещата, които не са, които са на небето, Анна.

Аз почувствах, че той имаше предвид нещата, които не са материални.

- Безценното не е сътворено – продължи Епагелий. – Врагът иска тези, защото те са по-скъпи и от златото. Той ще даде чисто злато и сребро за тях, но това не е честна размяна. Мъдрост, благоразумие, радост, мир, вяроност, честност – това украсява престола на Всемогъщият. Не може да се сравни със скъпоценни бижута. Тук улиците са от злато, но вярата е бижу по-скъпо отвъд всяко друго, милостта е артикул, който е много по-скъп от диаманти. Аз погледнах към величествената светлина на нашия Бог.

- Тате – прошепнах отново аз.

Татко

Всред бляскавата светлина можех да видя части от формите на Татко. Аз можех да различа Неговите крака и това, което приличаше на дреха, падаща върху стъкленото море. В дрехата имаше светкавици. В изгарящата светлина аз можех да видя нещо то Неговите ръце и широките ръкави, покриващи раменете Му. Над кръстта Му, светлината извираща от Него беше ослепителна в своята наситеност, чистота и святост и аз не можех да видя нищо повече. Исус подаваше последното бебе обратно на ангела, който се грижеше за него да го отнесе от тронната зала, когато моят Татко ми каза:

- Анна, Мое дете!

Исус се обърна с усмивка към мен. Епагелий ми показа с ръка да се придвижа напред, по-близо до престола.

Заставайки пред Татко

Така и направих, провлачвайки крака, приближавайки се към тази всепоглъщата светлина. След като стигнах да мястото, където бяха децата, аз

се свлачих на колене и се поклоних с лице до стъкленото море. Исус се приближи до мен и ми помогна да се изпрая, укрепявайки ме.

- Моята сестра е тук, за да Те види, Татко.

Като се изправих на краката си, ръцете от светлина на Татко се протегнаха от това величие, взеха ме и ме издигнаха във въздуха. Това действие бе толкова естествено както баща вдига своето дете.

В скута на нашия Татко

Той ме постави в скута си.

Аз бях толкова поразена с любов и благодарност и облекчение, че без да се замисля, протегнах ръцете си и зарових лице в светлината. Откликът беше като дете, които заравя лицето си в дрехите на своя родител.

- Тате – казах аз, усещайки мир, невероятен мир.

- Ти си скъпоценна за Мен, Анна.

- Обичам Те, Тате!

- И Аз те обичам, Анна. – каза Той, привличайки ме по-близо. Докато стояхме там и се наслаждавахме един на друг, Той започна да се обръща към моите най-дълбоки мисли.

Надежда

- Тези, които са призовани да се приближават към Мен, ще споделят Моя мир. – каза Той. – Но само тези, които имат надежда, имат мир, постоянен мир. Ако надеждата я няма, душата се блъска насам-натам, търсейки безопасно пристанище, Анна. Искам очите на Моите деца да са върху Мен, да се надяват на Мен, а не да гледат на случващата се панорама от земни събития, която се разиграва пред тях. Аз искам те да погледнат отвъд, да погледнат нагоре и да видят най-накрая далечния бряг, към който пътуват, изпълвайки своите сърца и умове, очи и уши с Мен. Това ще донесе надеждата, която дава мир.

Аз седнах и погледнах към великата светлина към областта, която би била Неговото лице, ако можех да Го видя.

По-дълбоко в Бог

- Ако те се наслаждават в Мен, Анна, – продължи моят Татко, – техните желаниа ще ги водят по-надълбоко в Мен, така че те да напуснат земната орбита все повече и повече. Скоро, точно както гравитацията, дърпането от Моята област, копнежът по Мен – да Ме познават и да преживяват вечността, докато са все още са във временното – ще станат толкова силни, че те ще бъдат освободени от земната си орбита и ще бъдат привлечени повече и повече към Моята орбита. Аз не искам повече да живея в тъмен облак. Аз искам Моите деца да познават своя Баща. Аз

искам те да Ме чуват и да Ме виждат, защото Аз съм любящ Баща за тях, Анна, и Аз се грижа за всеки дъх, който те поемат. Истината, която е Моят Син, дойде на света. Мнозина видяха и излязоха от затвора. Но Моят Син дойде да разкрие Мен. И сега това откровение ще стане настояща реалност. Разкриването, завършването на тази земна мисия, която започна с разкриването на Моя Син, ще достигне яснота в настоящето, която не е била завършена преди.

Видение за бурни води

Видях една ръка да се движи напред-назад в един басейн с вода, смущавайки всяко ясно отражение там.

- Докато водите на човечеството стават все по-бурни и по-бурни, – каза моя Татко, – духовния басейн ще става все по-ясен. (След това видях една ръка, която беше над един чист и спокоен басейн и водата отразяваше съвършено образа.) Моите деца ще Ме познаят. Ще ми помогнеш ли, Анна?

Предложена отговорност

- Ако имаш нужда от мен, Тати – казах аз.

- Аз те издигнах в този час, за да видиш в небесната област, да летиш в разрежения въздух с белият Орел, да почиваш в гнездото на Орела и да опиташ от насладата, която идва от яденето от Моята ръка, за да можеш да ядеш и другите да смилат това, което ти си яла.

- Как, Тате?

- Като им даваш надежда, позволявайки им да видят и да преживеят през твоите очи и преживявания. Аз ще кажа чрез теб „Надежда“, защото Аз правя нещо ново в тези дни; всеки, който е гладен и жаден за Мен, ще яде и ще пие. Ти ще бъдеш Мой министър.

- Като на финансите? – се изпуснах аз, преди да се усетя (защото бях чула само термина, споменат в онези дни по британската телевизия).

- Не – засмя се Татко. – Мой секретар.

- О – казах аз, защото си мислех, че можех да се справя със секретарското назначение – с Божията помощ – бързо прибавих аз на себе си.

Писма от дома

- Ти ще разкажеш това, което си видяла и чула – продължи Татко. – Ти ще разкриеш Моето сърце и ще дадеш надежда като разкриеш „дома“ на другите. Твоите думи ще бъдат като писма от дома за тези, които са на бойното поле. Когато войник е на бойното поле, едно писмо от дома, разказващо за хората и местата от дома, дава на войника голяма надежда. Той продължава напред, защото копнее за дома и осъзнава, че много е

обичан. Надеждата, Анна, е подарък за човечеството. Без надежда, те отслабват.

- Защо избра мен, Тате?

- Защото ти си обикновена, Анна, знаеш малко. Преди създаването на света, Аз те призовах, не защото си мъдра или интелигентна, но защото Аз се наслаждавам в теб. Моят Син се наслаждава в теб. Святият Дух се наслаждава в теб. И Аз те доведох при Себе Си този ден, за да поискам помощ от теб.

Да

- Разбира се, че ще Ти помогна – казах аз, – Но, Тате, моля Те помогни ми да се въздържа от това да греша против Теб. Аз искам да Те представлявам наистина. Моля Те, пази ме чиста, за да не оскверня този подарък, нито доверието, което Ти си положил в мен.

Само в Него

Аз продължих да слушам, докато Татко ми гоореше:

- В Него, Анна, в Моя Син. Аз се доверявам само на Него. Това е Неговия живот, Неговото служение и работата на Святия Дух чрез теб. Скъпо Мое дете, ти не заслужаваш никакво доверие! Когато животът на Моя Син нараства вътре в теб, става така, че Аз мога да разчитам все повече на теб, но всъщност е само Той; винаги ще бъде само Той. – Той направи кратка пауза, преди да продължи. – Сега, Анна, ти трябва да си определиш време да бъдеш с Мен. Министрите трябва да са в течение с техните задължения, помазание и власт. Дете Мое, сърцето Ми е обърнато към децата. Покажи им Моето сърце, за да могат и те да се обърнат към Мен.

Той ме взе от скута Си и ме постави пред Него, върху кристалното море и каза:

- Сега, застани пред Мен.

Величествено събрание

В тронната зала изглежда се случваше нещо огромно. От всеки посоки се пристигаха ангели и се събираха в областта около престола. Някои, които летяха имаха крила, а други – не. Изглежда там имаше хиляди по хиляди ангели, които се рееха нависоко в тронната зала, а всички в сиянието се присъединяваха към тях.

Един ромон от звук започна близо до престола и се разпростираше всред ангелските редици. След като тонът се усилваше, пеенето започна и стигна до кресчендо при най-външните редици на небесните войства, които летяха. Това изглеждаше така: каквото и да ставаш близо до престола, преминаваше през останалите, позволявайки на пеенето да нарастне и след това да се освободи навън. Звукът беше развеселяващ:

Хвалим Те отвъд най-високите небеса.

Хвалим Те отвъд най-дълбоките дълбини.

Хвалим Те за Твоето любящо присъствие.

Хвалим Те за Твоите благословенни присъди.
Хвалят Те заедно слънце и луна.
Хвалят Те завихрени колела и звезди.
Хвалят Те ангелски хорови звуци.
Хвалят Те близо и хвалят далеч.

Децата пеят Твоите хваления, Татко.
Девиците Те хвалят, Свят син.
Святи Дух, ние Те обожаваме.
Довърши сега, което си започнал.
Започнато много отдавна, алелуя,
Когато ние заедно пяхме.
Благословен Татко, Син и Дух,
На Теб, о, Боже, ние носим хвала.

Хвалим Святото Ти име, алелуя!
Хвалим Святото Ти име, алелуя!
Хвалим Святото Ти име!

Изведнъж, безбройни ангели започнаха да надуват трюпети. Звукът беше величествен, наелектризиращ, славен. Докато звучаха трюпетите, всеки един присъстащ започна да прокламира пламенно:

Слава на Бог!
Слава на Бог!
Слава на Бог!
Слава на Бог!

Никога не съм била част от нещо толкова мощно. Направо ми спря дъха. В края на прокламацията, стареите хвърлиха своите корони и паднаха по лице пред престола. Така направиха и четирите живи същества и всички изкупени и ангели, които бяха върху стъкленото море в тронната зала. Аз също паднах на лицето си пред Бог – кой можеше да устои? Ангелите държаха високо своите места приковали своето внимание.

След това бе надут един шофар. Звукът му като че ли проехтя по цялото небе. След като звука отшумя надалеч, огън и стълбове от грамотевици и светкавици започнаха да се изсипват от престола.

Всемогъщият Бог проговори:

- Изправи се на крака, Анна.

Аз се изправих, но цялата се тресях. Всички останали също се изправиха. (Изкупените също се присъединиха към хора.)

Хвалим Святото Ти име, алелуя!

Глава 12 Инсталирането

Светкавиците и гръмотевиците се увеличаваха в тронната зала и огън се изстрелваше нагоре по някое време.

Двама свидетели

Исус проговори:

- Татко, тя е Моя и принадлежи на Царството. Тя е готова да изпълни назначението, което Ти ѝ даде. – Той пристъпи към мен. – Аз потвърждавам това назначение, защото това е свидетелството от двама. И Аз, и Моят Баща сме свидетели на това.

Златната верижка

Огромната ръка от светлина на моя Татко се показа от престола и постави на врата ми златна верижка, направена от 24 свързани медалиона. Един още по-голям медалион висеше над сърцето ми. Като погледнах към верижката, осъзнах, че под верижката аз носих многоцветната роба, дадена ми от Исус по-рано.

Името на моя Татко

Тогава моя Татко докосна челото ми с ръката Си. Това гореше като жигосване.

- Моето име е на челото ти. – Той каза това с глас, който звучеше като мощна буйна река. Той отново се протегна, но със скипър този път и докосна рамената ми. – Тя е Мой министър.

- Аз съм свидетел на това – потвърди Исус.

- Аз съм свидетел на това – проговори Духът, който беше невидим, но стоеше до лявата страна на моя Татко.

Предаване от Древните по дни

След това друг глас проговори:

- Доверяваш ли се на Бог?

- Да – отговорих аз, обръщайки се да видя един от 24-те древни, които стоят около престола.

- Ела насам – каза той. Той постави ръка върху един от златните медалиона на веригата и проговори с голям авторитет и тържественост: - Всички дарби и благодат, дадени на мен, аз предавам на теб. – След това той посочи с жест да премина към следващия древен и аз го направих.

Всеки един от древните ме попита същият въпрос. Всеки постави ръка на различен медалион от веригата със същото предаване.

„Твоето сърце принадлежи на Мен“

Тогава моят небесен Баща проговори отново:

- Ела тук – каза Той. – Погледни инициалите.

Златото на 24-те медалона блестеше като диаманти под наситена светлина.

- Дарбите и благоволенията, които са Христови, са твои – каза Той. След това Той постави ръката Си върху централния медальон и каза с огромна топлина – Твоето сърце принадлежи на Мен. Твоето сърце принадлежи на Мен. Твоето сърце принадлежи на Мен.

Пръстът на Бог

След това Той докосна очите ми с върха на пръстите си. Усетих като че ли светкавици преминаха през мен.

- Пръстът на Бог докосна очите ти, Анна.

След това Той постави долната част на дланта си върху очите ми и силата почти ме принуди да се наведе назад. Той премести ръката Си и постави пръстите Си върху ушите ми; още една мълния ме удари, след това една по носа ми.

- Отвори устата си – каза Той и докосна езика ми, обгаряйки като въглен от олтара. – Вдигни ръцете си – продължи Той. Светкавици удариха моите пръсти и длани. Той постави ръцете Си върху раменете ми и след това кръстоса ръцете Си и отново ги постави върху раменете ми. Той се придвижи към сърцето и диафрагмата ми, бедрата и коленете; след това Бог се наведе и постави ръцете Си върху краката ми. Сила като от пирони ме прониза.

Меч, но не от човек

- Този ден Аз ти давам мечът, но не от човек. Този меч е двуостър. Той може да спре или да отвори път към дървото на живота. – Той каза на някой – Донесете стол за нея.

Един огромен мощен ангел коленичи и даде един стол от светлината, заобикаляща престола. Два херувима стояха от двете страни на ангела. Тези херувими трабва да бяха високи около 8 фита. Всеки имаше две лица. Единият херувим отпред имаше лице на човек а отзад – лице на лъв. Другият имаше лице на орел отпред, а отзад – лице на вол. Всеки имаше по две крила с ръце под крилето. Краката им бяха прави като на човек, но завършаха като копита. Телата им бяха покрити с пера в тъмно-сиви цветове като люспите на риба. Те бяха пълни с очи по тялото и крилето си. Не бях виждала небесни същества, които да излъчват толкова ужас и едновременно с това и величие.

- Пристъпи напред – каза моят Баща. – Нека да закопчея това за теб. – Ножницата беше от чисто злато и висеше на лявата страна. – А сега мечът! – каза Той.

От светлината, която беше моят Баща се появи най-прекрасният меч. Острието му беше от бяло злато или диамант със златна дръжка, покрита със скъпоценни камъни. Аз можех да видя през него. Той целият беше светлина и огън и се носеше във въздуха. Исус пристъпи напред, и Той и моя Татко поставиха ръце върху него. Той заблестя дори още по-ярко. Като

че ли светкавици и гръмотевици или експлозия се случваше вътре в него. След това те отдръпнаха ръцете си и от него дойде един прекрасен музикален звук или пеене.

- Вземи го – каза моят Баща.

- Анна – каза Исус – нека ти помогна. – Той дойде от дясно ми и постави ръката Си върху моята; заедно ние се протегнахме към меча. Той подскочи в ръката ми. Исус ми се усмихна. – Ти можеш да владееш този меч, защото ние сме едно. Този меч има обвивка отвън, но също така е скрит отвътре за ръката и устата.

Изведнъж, мечът се превърна в червено перо-писалка и мастилница, пълна със златно мастило. Исус продължи:

- Светия Дух пише за Отец. Светия Дух предава нещата, Той никога не започва нещата, Анна. – Чиста чиста вода, с подскоци от огън в нея започна да тече от перото. – Той пише за Мен и за Царството. – Перото и мастилницата се превърнаха отново в меч. Исус продължи: - С мечът не от човек, оковите ще се разчупват на две и железният ярем ще се строши.

Яхин и Вооз

Моят Баща проговори:

- Сега Яхин и Вооз ще тръгнат с теб – каза Той, говорейки за двата херувима. – Те са пазители на меча. Те са много мощни и най-любящите; те ще бъдат твои приятели. – Той се обърна към херувимите: - Пазете добре! – Те се поклониха, след това се обърнаха и се поклониха отново. Техните тела имаха две лица и нямаха гръб. След това моя Баща каза отново: - Сега, Анна, мантията.

Мантията

От лявата страна на Отец, където Светия Дух проговори, се появи бестукаща мантия, която се носеше във въздуха. Яхин и Вооз се преместиха, за да застанат от двете страни на мантията. Тя беше и видима, и невидима, като воал или паяжина, с хиляди светлинки из нея. Материята беше като дъх, но дъх, който беше пълен със жива светлина.

- Мантията, която ще носиш – каза моя Баща, сочейки към мантията.

Вихрушката

Аз поставих меча в ножницата, за да облека мантията. Очаквах Яхин и Вооз да ми помогнат, но вместо това, една огромна вихрушка се заформира пред престола. Мантията беше всмукана от вихрушката. Ангелите се присъединяваха нависоко към нея, като летяха навсякъде вътре във вихрушката.

- Светия Дух ти връчва Своята собствена мантия – каза моя Баща. Докато мантията се спускаше, в нея имаше светкавици. Светлината се

сменяше и пулсираше около нея и Святия Дух започна да прокламира чрез песента на ангелите:

Песента на Святия Дух
Нека движенията на ангелските крила
Никога да не заслепи очите.
На тези, които виждат отвъд завесата,
за да надникнат в Рая.
Взирайте се, взирайте се отвъд златната корона,
Взирайте се отвъд улиците от злато,
Взирайте се отвъд всички сътворени същества
Към Вечноновия и Вечностар.
Вечнонов и Вечностар,
Древният по дни е Той.
Вечността е във ръцете Му,
Светлина завинаги.
Състрадаващ Бог, Той е Който е добър,
Състрадаващ Бог на мощ,
Живота като река изтича от Твоя престол
Към тези, които се обръщат от нощта.
Нека херувимите богоговеят,
Нека серафимите хвалят,
Понеже те гледат отвъд завесата
Към Него взирайки се вечно.
Взирайте се, взирайте се отвъд златната корона,
Взирайте се отвъд улиците от злато,
Взирайте се отвъд всички сътворени същества
Към Вечноновия и Вечностар.

Докато мантията приближаваше морето от стъкло, това, което приличаше на електричество, пропукваше и образуваше волтови дъги в дрехата; цветовете се движеха на вълнички в нея като променящите се цветове в определен тип медузи в океана. Двата херувима се отдръпнаха встрани, за да направят място на мантията. Тя си висеше във въздуха пред мен.

- Какво да направя? – попитах аз.
- Чакай, Анна – каза моят Татко.

Имаше тишина в Небето. Като че ли всеки беше затаил своя дъх. Всеки в тронната зала мълчеше. Постепенно, с нежен, прекрасен бриз, дрехата започна да се движи към мен. Аз държах ръцете си така, като че ли някой щеше да ми помогне да я облека. Мантията блещукаше. Тя беше като дъх. След като аз се вмъкнах в нея обаче, осъзнах, че аз станах прозрачна, невидима в определени области. Единствените части, които можеха да се видят от мен бяха ръцете, краката и главата ми.

Но преди да продължа да мисля за това, Исус ми каза:

- Анна, вземи тези.
- Какво е това? – попитах аз.

Обувките

- Това са обувките от делфини – помислих си, че това беше игра на думи (на англ. Делфини и цели са близки по звучене), но не знаех защо.

Аз погледнах към тях. Те също бяха ефирни като паяжини. Отпред имаха връзки и бяха високи до глезена, но нямаха подметки.

- Те нямат подметки – казах аз.

- Така е – каза Исус – Бог ще бъде израз на душата. (Изглежда Той се наслаждаваше на Своята игра на думи.) Тези обувки ти дават възможност да докосваш земята с боси крака, ходейки по святата земя, но те оставя неоправдана пред човечеството. Ти ще бъдеш невидима за хората, но интимна с Бог. Обувките покриват глезените и петите. Невидимостта ще изработи кръста в твоя живот до толкова, че няма да има на показ нито пета, нито ще се разкрива каква да е било сила в естествения човек

- Това са най-странните обувки, които някога съм виждала – казах аз, седнала върху стъкленото езеро, за да ги обуя.

- Да – каза Исус. – Малцина искат да ги носят. Те не са модерни!

- Ще стоят ли на краката ми? – разсмях се аз.

- Да, докато ти сама не ги свалиш. Ти можеш да разкриеш ходенето си пред човечеството, но в него няма да има живот. Червеят на смъртта ще се промъква навътре и навън в това разкриване, Анна. – след това Той попита:
- Можеш ли да ходиш в огъня на невидимото така, че човечеството да не ти дава слава? Малцина живи днес ще носят тези обувки, защото те искат слава за себе си от човечеството, вместо за Бог.

Аз приключих с връзките на обувките и се изправих. Отгоре краката ми бяха невидими.

- Господи, – попитах сериозно аз, – ще мога ли да направя това?

- Не, – усмихна се Той, – но аз мога, ако ми позволиш.

- Вярвам. – потърсих аз лицето Му. – Помогни на неверието ми.

Горящия пламък на любовта

Изведнъж престолът се превърна в стълб от огън, бучащ по-силно от ковачница на земята. Аз инстинктивно се отдръпнах назад, защото огъня изглеждаше по-горещ от пещ, в която се топи желязо и от изригваща лава.

- Анна – каза моя Татко с гърмящ глас – можеш ли да живееш в огъня?

- Татко – казах аз колебаейки се – не мога да си пожелаю болезнени преживявания, но мога да пожелаю Теб. Дай ми благодатта да копнея за Теб повече, отколкото за самия живот.

- Ела – каза Той. Огромни ръце от огън се протегнаха към мен.

Притаила дъх, аз започнах да се движа бавно напред.

Исус взе ръката ми и каза дрезгаво:

- Аз ще дойда с теб.

Изведнъж, когато Исус взе ръката ми, копнежа ми към моя Татко нарастна много повече. Аз започнах да викам в своето желание за повече от Него: „Тате, Тате, Тате, Тате!“ Когато започнах да викам към Него, като

че ли Бог отвори Себе Си с един велик, тих вик или глад от Негова страна също да се приближи към мен. Като че ли ние бяхме погълнати внезапно в Него.

Ние стояхме посред въглени, които бяха бели от прекомерната жега. Аз също започнах да се сгрявам. Светлината беше толкова ярка, че аз едва можех да видя Исус от славата в ослепителната бяла мараня.

Огнени комети

След това огън, подобно на огромни пламтящи комети започна да ме удря от всички страни. Две удариха очите ми и очите ми избухнаха в пламъци. Докато тези огнени снаряди ме връхлитаха, моят Татко започна да говори: „Огънят на Моята святост, огънят на Моята любов, огънят на Моето състрадание, огънят на Моята мъдрост, огънят на Моето разбиране, огънят на Моето знание, огънят на Моята ревност, огънят на Моята чистота, огънят на Моята милост.“

Моите пръсти покриха горящите ми устни. „Благоразумие – каза Той. – Вдишай!“ Бях погълната от огън. Сега огънят беше отвън и отвътре в мен.

Прекрасните и ужасяващи очи

Посред въглените от огън аз видях две огромни пламтящи очи: прекрасни, ужасяващи, неописуеми. Очите гледаха мен. Аз не можех да отвърна очи настрани; те бяха толкова великолепни и в красота и в страшно чудо.

- Очите ти са прекрасни – казах аз. – Искам да виждам така, както Ти виждаш.

- Фиксирай очите си на Мен – каза Той и очите Му дойдоха до моите и след това се отдалечиха отново. Аз продължих да гледам и да горя, докато не почувствах, че очите ми изгоряха в ямките си.

- Нека да погледна пред очите ти – каза Той. – Нека сърцето Ми да погледне с милост към децата Ми и към изгубените. Нека устните Ми говорят.

Страстна, поглъщаща любов избликна в мен.

- Направи ме горящ огън от любов за Теб, – извиках аз от дълбините на сърцето си.

Господ в Неговата слава

Изведнъж Исус застана точно пред мен посред въглените от огън. Ярка бяла светлина идваше от Него; огнени езици излизаха от Него на интервали. От очите Му също излизаха пламъци. Той проговори:

- Точно както Моето сърце беше представено чрез градината в Рая, сърцето на всеки вярващ представлява заключена градина, където ние се срещаме. Сърцето на Татко е представено от тези огнени въглени, защото въпреки че Татко обича всички, не всички са поканени вътре. Защото тези, които Той кани, пълното единство е единственото нещо, което ще задоволи:

поглъщащи и бивайки погълнати, където всички грях е немислим и болезнен до крайност. Също като молец към огън, привличан все по-близо и по-близо в святостта. Всяка мисъл на тъмнина, която възпира свършеното единство със Светлината – всяко колебание за покорство, всяка мисъл, която не е любов – става болезнена.; защото в тази степен, свършеното единство с Отец е нарушено. Любовта копнее за повече и повече от Възлюбения. В разделянето има болка.

- Тъмнината поставя блокади, но любовта търси повече и повече Светлината – повече, много повече, докато детето стане ходещ пламък от любов в постоянно общение със самата Любов.

- Сърцето Ми копнее за вечнонарастващото умножение за Моя Татко. Неговата любов ме поглъща и аз съм гладна и жадна за повече.

- Нека този копнеж да бъде и в теб – Неговата добрина да привлича благодарност и хвала, Неговата милост да привлича обожание, Неговата святост да привлича поклонение така, че като истинско дете на Отец, Любовта създава любов и доверие.

С това Той взе ръката ми и ме изведе от огнените въглени.

Заклучение Връщането

Исус ме заведе обратно към огромното събрание. Докато се появявахме, моят Татко се изправи и прокламира:

- Да бъде записано. Тя премина през огнените камъни; Моето име е на челото ѝ. Тя е Мой канцлер. – Той постави ръцете Си на моите рамене и ме обърна с лице към тези, които бяха върху стъкленото море.

- Аз приемам тази отговорност – казах аз.

- Така да бъде – каза Той.

Тогава цялото небе избухна в хвала към Бог за Неговата вяност – музика и хор, аромати и цветове, с безбройни ангели, покланяйки се пред Този, Който седи на престола. Изобилна радост.

Тихичко, аз казах на Исус, че не съм сигурна какви са изискванията, включени в моите нови задължения.

Той се наклони към мен и прошепна:

- Напиши това, което чу и видя.

- О – кимнах аз.

Един подвижен танц в кръг започна и ангелите слязоха от своите места горе и се присъединиха към кръговете с изкупени: Маханайм.

Докато стоях там, два ангела ме почистиха с крилата си, защото бях покрита с пепел. Получствах също така малко бухнала, като че ли преминах през нещо и не съм се възстановила или стабилизирала. Очите ми бяха опънати.

Дарът на древния ангел

Докато празненството продължаваше, моя Татко ми каза лично:

- Анна – Исус и аз се обърнахме с лице към Него. – Имам дар за теб.

Един огромен, изглеждащ стар ангел дойде и застана до мен. Той изглеждаше леко син поради синята светлина, излъчваща се от него. Той беше частично плешив и имаше много дълга бяла брада. Той беше облечен в дълга мантия без ръкави, изтъкана в различните нюанси на синьото. Под мантията носеше една по-тъмно синя роба. Под плаща имаше проблясъци светлина.

- Това е един Мой приятел, Анна – ми каза Исус. – Той дойде, за да те обучава.

- Илия е дар от Моята ръка. – каза Татко. – Той е Мой възлюбен и почетен между ангелите. Той ще бъде с теб сега по време на твоето пътуване на земята. – Той се обърна към ангела: - Илия.

Илия коленичи пред Отец.

- Ще ми помогнеш ли да обучавам Моята дъщеря? – попита моя Татко.

- Да – отговори Илия.

- Приятелю Мой – каза Исус като взе Илия за ръката, изправи го на краката му и го целуна по двете ангелски бузи. – Това е моята Анна, Илия. Тя е Моя възлюбена.

- Здравей, Анна – каза ангелът и взе дясната ми ръка в своите ръце. – За мен е радост да помогна. – каза той. – Моето желание е да служи на великия и жив Бог.

- Благодаря – казах аз. – Надявам се да съм добър ученик.

Увещанието от Татко

- Анна – продължи моя Татко. – Моите хора чакат за надеждата, която ще установи Моя завет на мир. Готова ли си?

- Да, Татко.

- Тогава, Моя Анна, – каза Той – нека да ги доведем до тронната зала и в Моето сърце.

Неговата слава дойде от Него и ме целуна по челото.

Исус се наклони напред и целуна ръката ми.

- Аз съм с теб – каза Той, гледайки дъблоко в очите ми.

- Благодаря Ти – усмихнах се аз, продължавайки да гледам към Този, Който сърцето ми обожава.

Той стисна ръката ми.

Разделянето

Тогава Илия и аз се поклонихме и се обърнахме да напуснем. Преди да стигнем областта, където танцуваха, аз се обрънах да погледна към моя Татко. Милостта, величието и вярността на нашия Бог ме връхлетяха. Аз се задавих леко, казвайки: „Обичам те, Тате!“

- Обичам те, Анна – отговори моя Татко.

Аз се усмихнах отново и се обрънах да изляза от тронната зала с Илия. Епагелий ни последва и Яхин и Боаз се наредиха зад него един до друг.

Докато преминавахме през танцьорите, изкупените ни правеха място. Погледите им бяха топли. Чувствах се толкова приятно, като че ли бях сред близките си на земята и дори повече от това. Какво семейство, помислих си аз. Какви приятели!

Клара ми махна сред танцуващите. Аз потърсих други ангели, които вече познавах, но там имаше толкова много от тях, обикаляйки наоколо, че беше трудно бързо да различи едно лице от друго.

По пътя

Почти веднага ние вървахме по пътя в Рая.

- Още едно обещание бе спазено – каза Епагелий, говорейки на висок глас на себе си.

Аз се обърнах да го погледна.

- Боже, Ти си верен – той се изсмя на себе си.

Ясин и Вооз почетоха дълбочината на благодарността на Епагелий. Те кимнаха почтително.

Разпитването на Илия

- Илия – казах аз. Той ме погледна. – Защо Господ ми даде ново име?

- Защото си нова, – отговори Епагелий. – Твоята мисия, твой призив, твоята насока на земята се промениха. Сега си призована да разкриеш сърцето на Татко и аз съм назначен да ти помагам в това. Толкова малко разбират, Анна, но те копнеят да разберат. Светът е пълен с деца на Бога. Като че ли земята (пръстта) от която са направени техните рамки, ги държи твърде силно. Наистина техните пръстни съдове не би трябвало да диктуват курса на живота на изкупените, но изглежда те имат трудности да разделят съдът от това, което се съдържа в него – има изтичане. Като че ли техните грънци все още са мокри и има изтичане в душите им. Обаче, този начин на живот няма повече да ги задоволява. Идват времена и те сега са вече тук, когато за се оцелее, трябва да има разделяне между духа и душата, между тялото и душата заедно с изчистването на сърцето. Анна, има един дух по земята, който постоянно разсейва от истината. Поради това, нашия Бог отново изпраща духа на Илия. Най-голямата нужда все още е да се познава Отец. Той трябва да разкрие Себе Си в по-голяма мярка, преди края на тези времена. Аз дойдох, за да помогна да се разкрие сърцето на Отец към децата, защото Неговото сърце е за тях и за да пришпори техните сърца да търсят Него, за да Го познават. Отец те промени за това време, да бъдеш една (аз почувствах, че „от мнозина“ беше включено), за да разкриеш Неговото сърце.

- Когато духът на Илия е по земята, има осъждане, суши и видима конфронтация с враговете на Бог. Както беше с тези, които се покланяха на Ваал, винаги ще има ожесточена конфронтация и велико проявление на Божията сила, но първо, Анна, децата на Отец трябва да имат по-голяма увереност в Неговата любов. Те трябва да бъдат вкоренени и основани в

Христос, укрепени чрез силата на Святия Дух и очите им да гледат над всичко и да бъдат фиксирани на Него.

- Ти ще се наслаждаваш да разкриваш сърцето на Отец, а аз ще ти помагам с радост.

Тъмният облак

- Какъв е този тъмен облак, за който моя Татко говореше, Илия? – попитах аз.

- Тъмният облак, който е около Бог всъщност е плътното масло на Духа, великото добро, видим знак за степенята на помазанието, неразбираемо за човечеството и точно за това изглеждащо тъмно. – отговори той. – За повечето от хората Той е скрит в тъмнина. Светлината, която те не могат да видят се излъчва от Него. За много от Неговите деца Той изглежда скрит, но огънят на Неговата любов гори чрез плътността на това масло сега и ще позволи на Неговите деца да видят Неговата любов, Неговата милост и Неговото бащинско състрадание, както и потресаващата реалност на Неговата святост. Този огън ще изгори всичко, което е дърво, слама и стърнища в живота на Неговите деца. Те трябва да желаят огъня и да копнеят за Неговата святост. Неговото сърце е обърнато към тях и огънят на Неговата любов ще разкрие това. Сърцата на децата ще копнеят да се обърнат към Него, да минат през огъня на очистването и да почиват в Неговата прегръдка. Колкото врагът мрази огъня, толкова трябва Божиите деца да го обичат, защото в него и чрез него те ще видят Бог.

При стълбите

Ние пристигнахме до стълбите. Илия се ми усмихна:

- Готова ли си да отидеш на работа?

- Да – усмихнах се аз в отговор. Аз взех ръката му. – Благодаря ти, Илия, и на всички вас – казах аз, обръщайки се към Епагелий, Якин и Вооз. – Благодаря ви. Благославям ви в името на Господ Исус.

- Благодарим ти, Анна – отговориха заедно те. – Ние приемаме това.

Ние стояхме там сконфузено.

- И сега какво правя аз?

- Ти се връщаш – подсмихна се Илия.

- Ами ти? – попитах аз.

Всичките четири лица на Яхин и Вооз казаха:

- Ние идваме с теб, Анна, не помниш ли?

- О, да – казах аз смутено.

Аз тръгнах към дока на стълбите и те изчезнаха, въпреки че знаех, че са с мен.

Азар се появява отново

Азар се появи отново, облягайки се на стълба на дока:

- А, ето те – е, поне части от теб – усмихна се той, отбелязвайки видимите глава и ръце.

Аз погледнах към дрехата си и обувките. Можех да видя пътя направо през тях.

Той започна да отвързва червеното въже от стълба:

- И твоя Баща ти разкри причината, поради която дойде? – усмихваше се той широко.

- Да, – усмихнах се и аз и след това чудото и тайствеността ме заляха. – Да, – казах аз с по-голямо чувство на богоговение.

- Готова ли си да се върнеш тогава? – продължи той, опитвайки се да събера разпръснатите си мисли и да се фокусирам.

- О, да – казах аз, осъзнавайки изведнъж, че се нуждаех да се концентрирам върху задачата пред мен. Аз тръгнах към по стълбите.

- Помни да не гледаш надолу отстрани на стълбите, когато слизаш. Трябва да свикнеш, но ние се учим понякога, нали? – Той звучеше като бавачка. Започна да спуска стърбите.

- Благодаря ти за помощта, Азар.

- Това е името ми – изчурулика той. – Все пак се надявам да не се виждаме твърде често. Нееее, само се шегувам – каза той. – Ако се подхлъзнеш по стълбите, аз ще те укрепя.

Аз се засмях, клатейки глава към него.

- Дай си ръката – каза той, водейки ме към върха на стълбите. – Сега внимавай с първото стапало. Светлината не е хлъзгава, но има различно усещане от материалите на земята.

Той държеше ръката ми, докато стъпвах върху първото стъпало, а след това второто.

- Добре, – извика радостно той и започна да свири с уста и да пляска с ръце, като човек на спортно състезание – Грижи се за себе си, любов.

Слизането

Не можех да спра да се усмихвам, дори докато се опитвах да стоя стабилна на стълбите. Щом започнах да слизам, той извика след мен:

- Помни, че стълбите са навсякъде по света и са готови за използване.

- Благодаря – извиках силно към него. Вдигнах ръката си без да се обръщам назад. Усещах, че той ме наблюдаваше през цялото време, докато слизах. Той продължаваше да държи края на въжето.

Когато стигнах дъното, се обърнах и помахах, въпреки че той беше само прашинка. Въжето се опъна, стърбите в първата си част се вдигна, след това втората и накрая третата и изчезна.

Отново на земята

Аз бях на мястото, от където бях избягала. Далеч напред можех да чуя звукът на ожесточена битка, която се водеше. Аз бързо се закатерих отново по пясъчния хълм до върха. Искях да видя дали е станал някой град след атаката на бойния таран. Там, където беше стоял високостенния град, сега

имаше само отломки, разпръснати камъни и горящи места. И все пак аз знаех, че камъните, живите камъни на Христовата истинска църква, бяха спасени. Възможно е те също да са открили и изкачили някоя стълба, да са се скрили в пещера или да са се спуснали по водата – но живите камъни бяха оцелели. Стоях там за момент, гледайки разрушенията пред мен. След това погледнах нагоре, завъртях глава на една страна и се усмихнах.

- Явявам се на служба, Тате!

Послесловие

Как се случи това

„Ти ще бъдеш посетена.“ С Тези прости думи нашия живот беше изпратен от една реалност в друга, въпреки че тогава не го осъзнавахме.

Съпругът ми и аз получихме това обещание на едно вечерно парти, няколко дни преди да напуснем града. Четири години преди това, Господ ни беше довел до този столичен град, след като съпругът ми се пенсионира от пасторското си служение. Ние бяхме събрали пастори и ходатаи – пресичайки деноминационни линии – в едно общо градско движение.

След като Господ издигна водачи от пасторите, ние предадохме молитвеното служение на града на тях. На нашето последно общоградско събиране със служителите, те положиха ръце върху нас, благословиха ни и ни изпратиха да служим на по-голяма част от тялото на Христос.

- Вие ще бъдете в къща по време на Ханука, когато ще имате посещение – гостът на вечерята продължи. Той беше наш приятел, който имаше международно разпознато пророческо служение. Въпреки, че го познавахме от няколко години, той никога не беше говорил пророчески думи от Господа лично за нас.

Аз бях виждала ангели от време на време, докато ние бяхме в града и дори вече бях виждала Господ няколко пъти от разстояние, но едно посещение беше отвъд всичко, което моят съпруг и аз някога бяхме преживявали. Най-малкото ще кажа, че бяхме скептични. Обаче, нашия Бог е както милостив, така и пълен със изненади. По време на Ханука през 1994-а година, в една къща на езеро в Тексас, внезапно небесата се отвориха и Духът ме пренесе директно в тронната зала на Бог. Аз видях с такава поразителна яснота, че не мога да отрека това, което видях. Всичко, което видях и чух беше различно от това, което си мислех: по-удивително, но все пак успокоително. Беше като че ли си бях у дома. Започнах да посещавам небето всеки ден. Въпреки, че в началото посещенията бяха уморителни, аз внимателно си водех дневник. Не мисля за тези посещения като за видения, защото вярвам че това, което видях всъщност действително е там. Йоан разказа за подобно преживяване в Откровение 4:1. Йоан свидетелства за това, което той видя и чу, когато беше призван на небето в Духа. Там също имаше видения. Тази книга започва с видение. Виденията явно са картинен език – зрителен помощник, представляващ истина от Бог, в която някой участва или не. Един пример за виденията, дадени на Йоан докато той беше там, е Откровение 9:17. Когато споделих

тези откровения с моя съпруг, Господ му позволи да преживее това, което аз преживях, отивайки там. След това на 1-ви януари, 1997-а година Господ поиска от нас да съставим книга от някои от ранните откровения и да включим приложения, съдържащи доказателства от Словото и осветяване относно всичко, което беше видяно и чуто. Той поиска от нас да завършим ръкописа за една година. Тази книга е в отговор на молбата на Господ. Съпругът ми и аз можем искрено да кажем, че не вярваме тази книга да е наша. Ние никога не сме служили на Господа по начин, който да бъде напълно и само Той. Всичко в тази книга е истина. Ако има грешки в начина, по който са описани нещата, то те са напълно и изцяло наши. Всички, които са новородени в Христос Исус стоят с Него, в духа, в небесни места. Обаче, Той бе милостив да позволи на някои от нас да погледнем в тази област, според Неговите думи в Йоан 1:51. Нещо повече, ние открихме, че тези откровения не бяха само за нас двамата, както ние първоначално си мислехме, но за тялото на Христос, чийто части сме ние. Ние, които сме слуги на Христос, ви благославяме в Неговото име.

Анна Роунтри

Има много обяснителни бележки към книгата, но те не са дадени тук.